Agatha Christie

Hercule Poirot Stories

Furtul rubinului regal

— Regret enorm. Spunea Hercule Poirot. Fu întrerupt. Nu cu bruschețe. Ci cu delicatețe, abilitate, dorind să-l convingă, nu să-l contrazică.

— Vă rog, nu refuzați fără să ştiți despre ce este vorba, domnule Poirot. Sunt probleme grave de stat. Colaborarea dumneavoastră va fi apreciată în cercurile cele mai înalte.

— Sunteți prea bun, făcu Hercule Poirot, dar, zău, nu mă pot apuca de ce-mi cereți. Mai ales în acest moment al anului.

Din nou domnul Jesmond îl întrerupse. Crăciunul, spuse el convingător. Un Crăciun tradițional englezesc la țară.

Hercule Poirot tresări. Gândul de a se duce în provincie în acest moment al anului nu-l atrăgea.

— Un Crăciun tradițional, frumos! Insistă domnul Jesmond.

— Eu nu sunt englez, zise Hercule Poirot. În țara mea, Crăciunul este pentru copii. Noi sărbătorim Anul Nou.

— Ah, zise domnul Jesmond, dar Crăciunul în Anglia este o mare sărbătoare şi vă asigur că la Kings Lacey o să-l simțiți în toată splendoarea sa. Este o casă veche, minunată, să ştiți. Doar o aripă a ei datează din secolul al XIV-lea.

Din nou Poirot tresări. Gândul la un conac englezesc din secolul al

Agatha Christie

Hercule Poirot Stories

Furtul rubinului regal

— Regret enorm. Spunea Hercule Poirot. Fu întrerupt. Nu cu bruscheţe. Ci cu delicateţe, abilitate, dorind să-l convingă, nu să-l contrazică.

— Vă rog, nu refuzaţi fără să ştiţi despre ce este vorba, domnule Poirot. Sunt probleme grave de stat. Colaborarea dumneavoastră va fi apreciată în cercurile cele mai înalte.

— Sunteţi prea bun, făcu Hercule Poirot, dar, zău, nu mă pot apuca de ce-mi cereţi. Mai ales în acest moment al anului.

Din nou domnul Jesmond îl întrerupse. Crăciunul, spuse el convingător. Un Crăciun tradiţional englezesc la ţară.

Hercule Poirot tresări. Gândul de a se duce în provincie în acest moment al anului nu-l atrăgea.

— Un Crăciun tradiţional, frumos! Insistă domnul Jesmond.

— Eu nu sunt englez, zise Hercule Poirot. În ţara mea, Crăciunul este pentru copii. Noi sărbătorim Anul Nou.

— Ah, zise domnul Jesmond, dar Crăciunul în Anglia este o mare sărbătoare şi vă asigur că la Kings Lacey o să-l simţiţi în toată splendoarea sa. Este o casă veche, minunată, să ştiţi. Doar o aripă a ei datează din secolul al XlV-lea.

Din nou Poirot tresări. Gândul la un conac englezesc din secolul al XlV-lea îl neliniştea. Se aflase prea de multe ori în case cu rezonanţă istorică din provincie. Privi în jur mulţumit la apartamentul său modern şi confortabil, cu

Radiatoare şi cele mai recente mijloace de a anihila orice fel de curent.

— Iarna nu plec din Londra, spuse el ferm.

— Cred că nu prea vă daţi seama, domnule Poirot, despre ce chestiune serioasă este vorba. Domnul Jesmond îi aruncă o privire însoţitorului său şi apoi se întoarse spre Poirot.

Al doilea vizitator al lui Poirot nu spusese până atunci nimic în afară de un „bună ziua” pe un ton politicos şi formal. Şedea privindu-şi pantofii bine lustruiţi, cu aerul celei mai mari disperări pe faţa sa de culoarea cafelei. Era tânăr, până în 23 de ani şi se afla clar într-o situaţie nenorocită.

— Da, da, zise Hercule Poirot, sigur, problema este serioasă, îmi dau seama, îmi pare rău din toată inima pentru Majestatea Sa.

— Situaţia este de o extremă delicateţe, subliniş domnul Jesmond.

Poirot îşi mută privirea de la tânăr la însoţitorul său mai în vârstă. Dacă cineva vroia să-l descrie pe domnul Jesmond printr-un singur cuvânt, acesta ar fi fost „discreţie”. Totul era discret la domnul Jesmond. Costumul său bine croit dar neextravagant, vocea sa plăcută, de om bine educat, care rareori depăşea o monotonie agreabilă, părul său castaniu, uşor rărit la tâmple, faţa sa palidă, serioasă. Lui Hercule Poirot i se părea că a cunoscut în viaţa să nu un singur domn Jesmond, ci o duzină de domni Jesmond, toţi folosind, mai devreme sau mai târziu, aceeaşi expresie „situaţia este de o extremă delicateţe”.

— Ştiţi, poliţia poate fi foarte discretă, spuse Hercule Poirot.

Domnul Jesmond respinse ideea ferm, cu un gest al capului.

— Poliţia nu, zise. Pentru a recuperaceea ce dorim să recuperăm, va presupune, aproape inevitabil, să ne adresăm justiţiei şi ştim prea puţin. Suspectăm, dar nu ştim.

— Aveţi toată compasiunea mea, încercă Hercule Poirot din nou.

Dacă el îşi imagina că mţekgerea pe care o manifestă avea să însemne ceva pentru cei doi vizitatori ai săi, se înşela. Ei nu aveau nevoie de înţelegere, ei doreau ajutor concret. Domnul Jesmond începu din nou să vorbească despre deiicnle unui Crăciun englezesc.

— Ştiţi, e pe cale de dispariţie adevăratul gen tradiţional de Crăchm, Oamenii fl petrec acum la hoteluri. Dar Crăciunul englezesc cu toată familia adunată, copii cu ciorapii lor pentru daruri, pomul de Crăchm, curcan şi pud-ding cu prune, artificii, omul de zăpadă afară în faţa ferestreiPentru mai multă exactitate, Hercule Poirot interveni:

— Ca să faci un om de zăpadă, trebuie să ai zăpadă, a femarcat el cu asprime. Şi nimeni nu poate comanda zăpadă, nici chiar pentru un Crăciun englezesc.

— Am vorbit cu un prieten de-al meu de la Institutul meteorologic, chiar astăzi şi mi-a spus că este foarte probabil să ningă de acest Crăciun, zise domnul Jesmond.

Spusese tocmai ce nu trebuia. Hercule'Poirot se cutremuraşi mai tare.

— Zăpadă la ţară! Zise eL O să fie şi mai groaznic. Un conac de piatră mare şi friguros.

— Nici vorbă, l-a contrazis domnul Jesmond. Lucrurile s-au schimbat foarte muh m ultimii zece ani. Există încălzire centrală cu petrol – Şi au ei încălzire centrală cu petrol la Kings Lacey? Întrebă Poirot Pentru prima dată părea să şovăie. Domnul Jesmond se agăţă de acest amănunt:

— Da, sigur, făcu el şi un sistem splendid de apă caldă. Radiatoare m toate dormitoarele. Vă asigur, dragă domnule Poirot, la Kings Lacey există tot confortul pe timpul iemiL O să vi se pară casa chiar prea călduroasă.

— Nu-mi vine să cred, zise Hercule Poirot Cu desăvârşhă dexteritate, domnul Jesmond schimbă puţin subiectuL – Vi

puteţi da seama m ce teribilă dflemă ne aflăm, spuse d pe un ton confidenţial.

Hercule Poirot încuviinţă. Cazul nu era într-adevăr prea fericit Un tinăr de bani gata, unicul fiu al şefului unui stat bogat şi important din Commonweahh sosise la Londra cu câteva săptămâm în urmă. Ţara sa trecea printr-o perioadă de dezordine şi nemulţumiri.

Deşi n era loială tatălui său, al cărui mod de viaţă rămăsese tipic oriental, opinia publică nu prea avea încredere m moştenitorii săi. Excentricităţile lor fuseseră de tip occidental şi, ca atare, privite cu dezaprobare.

Totuşi, recent, fusese anunţată logodna sa. El urma să se căsătorească cu o verişoară care, deşi educată la Cambridge, avea grijă să nu afişeze vreo influenţă occidentală în propria sa ţară. Ziua nunţii a fost fixată şi tinărul prinţ întreprinse o călătorie în Angfia, aducmd cu el câteva bijuterii faimoase ale coroanei pentru a li se pune montură modernă de către firmă „Cartier”. Printre acestea se afla un rubin celebru, care fusese scos din colierul demodat şi greoi şi pus în valoare de faimoşii bijutieri. Pmă aici toate bune, dar apoi interveni încurcătura. Nu ne-am putea închipui că un tinăr atât de bogat şi cu gusturi de petrecăreţ nu s-ar fi dedat la câteva nebunii de tipul cel mai plăcut Nici nu i s-ar fi interzis. Aşa se distrau tinerii prinţi Pentru ca un prinţ să-şi ia prietena la o plimbare pe Bond Street şi să-l dăruiască o brăţară cu smaralde sau o damă de păr cu diamante, m semn de preţuire pentru plăcerea pe care i-o procurase, ar fi fost considerat natural şi potrivit, reprezentând, de fapt, Cadillac-urile pe care tatăl său le oferea, invariabil, dansatoarei sale favorite la un moment dat.

Dar prinţul fusese mult mai indiscret. Flatat de interesul doamnei, îi dezvălui faimosul rubin în noua sa montură şi, în cele din urmă, fusese atât de imprudent încât să-l accepte rugămintea de a-l permite să-l poarte, doar o singură seară!

Urmarea fu scurtă şi tristă. Doamna se retrăsese de la masa supeuliu, pentru a-şi pudra nasul. Timpul s-a scurs. Ea nu s-a mai întors. O ştersese pe o altă uşă şi de atunci se evaporase. Lucrul important şi îngrijorător era că rubinul, în noua sa montură, dispăruse împreună cu ea.

Acestea erau faptele care n-ar fi putut fi făcute publice, fără a avea cele mai groaznice urmări. Rubinul era mai mult decât un rubin oarecare, era un simbol istoric de o mare importanţă şi circumstanţele dispariţiei erau de o asemenea natură încât orice fel de publicitate inoportună în legătură cu ele ar fi avut drept rezultat cele mai serioase consecinţe politice.

Domnul Jesmond nu era omul să spună lucrurilor pe nume. El le înfăţişă cu o mulţime de detalii şi multă vorbărie goală. Cine era exact domnul Jesmond, Hercule Poirot nu ştia. Întâlnise mulţi asemenea domni Jesmond în cursul carierei sale. Nu i se spusese dacă avea vreo legătură cu Internele, Ministerul de externe sau cu o ramură mai discretă a serviciului public. El acţiona în interesul Common-wealth-ului. Rubinul trebuia recuperat.

Domnul Poirot, aşa insista cu delicateţe domnul Jesmond, era omul care trebuia să-l recupereze.

— Poate. Da, răspunse Hercule Poirot, dar nu puteţi spune prea multe. O părere. O suspiciune. Toate acestea nu sunt mare lucru pentru început.

— Haideţi, domnule 'Poirot, sigur asta nu este peste puterile dumneavoastră. Zău, haideţi o dată!

— Nu reuşesc întotdeauna.

Dar asta era doar modestie mascată. Era destul de clar din tonul lui Poirot că pentru el a întreprinde o misiune era aproape sinonim cu reuşita.

— Majestatea Sa e foarte tânăr, spuse domnul Jesmond. Va fi trist ca întreaga sa viaţă să fie umbrită de o biată indiscreţie făcută la tinereţe.

Poirot se uită blând la tânărul distrus:

— Când eşti tânăr e timpul nebuniilor, spuse el încurajator şi pentru un tânăr obişnuit nu contează prea mult. Bunul tătic plăteşte; avocatul familiei ajută la îndepărtarea încurcăturilor; tânărul învaţă din experienţe şi toate se termină cu bine. Dar într-o situaţie ca a dumneavoastră e greu într-adevăr. Căsătoria care se apropie.

— Asta e. Exact despre asta este vorba. Pentru prima dată tânărul deschisese gura; ştiţi, ea este foarte serioasă. Ia viaţa în serios. A plecat cu multe idei serioase de la Cambridge. Trebuie să fie învăţământ în ţara mea. Trebuie să fie şcoli. Trebuie să fie multe lucruri. Toate în numele progresului, înţelegeţi, al democraţiei. Nu va mai fi, zice ea, ca pe vremea tatălui meu. Natural, ea ştie că voi avea aventuri la Londra, dar nu un scandal. Nu! Scandalul e problema. Ştiţi, rubinul acesta este foarte, foarte vestit. Are o poveste lungă, o istorie întreagă. Multe vărsări de sânge. Mulţi morţi!

— Morţi, făcu Hercule Poirot meditativ. Se uită la domnul Jesmond. Să sperăm că n-o să se ajungă la asta.

Domnul Jesmond scoase un sunet ciudat ca al unei. Găini care s-a hotărât să ouă şi apoi s-a răzgândit.

— Nu, sigur că nu, spuse el, pe un ton care părea cam forţat. Sunt sigur că nu se pune problema de aşa ceva.

— Nu poţi fi sigur; zise Hercule PoiroL Indiferent cine are acum rubinul, se vor putea găsi alţii care vor dori să intre m posesia lui şi care nu se vor împiedica de un ciot, prietene.

— Chiar nu cred, repetă domnul Jesmond pe un ton mai nefiresc decât mainte, că trebuie să facem speculaţii de felul ăsta. Nu folosesc la nimic.

— Eu, spuse Hercule Poirot, devenind deodată foarte străin, eu explorez toate „canalele”, precum diplomaţii.

Domnul Jesmond 3 privi cu îndoială. Revenindu-şi.

— Deci, consider că ne-am înţeles, domnule Poirot? Mergeţi la Kings Lacey?

— Şi cum să explic prezenţa mea acolo? Întrebă Hercule PoiroL.

Domnul Jesmond zâmbi sigur pe sine.

— Asta, cred că poate fi aranjat foarte uşor, vă pot asigura că totul va părea absolut natural Veţi găsi că familia Lacey este extrem de încântătoare. Oameni minunaţi.

— Şi nu mă păcăliţi În legătură cu încălzirea centrală cu petrol?

— Nu, nu, sigur. Domnul Jesmond părea cam jenat Vă asigur că veţi avea tot confortul -*Tăul confort modem? % murmură Poirot ca pentru el însuşi, copleşit de amintiri. Eh bieţi, accept.

Temperatura din lunga sufragerie de la Kings Lacey era plăcută; Hercule Poirot stătea de vorbă cu doamna Lacey fingă una dintre marfle ferestre cu cercevele. Doamna Lacey cosea. Nu făcea „petit pcmf şi nici nu broda flori pe mătase, în schimb, părea ocupată m a face mărgini la cupele de bucătărie, în timp ce cosea, vorbea pe un ton încet, meditativ pe care Poirot îl considera mctntător.

— Sper că o să vă placă petrecerea noastră de Crăciun, domnule Poirot Vine numai familia, ştiţi. Nepoata mea, un nepot şi-un prieten de-al hâi şi Bridget, care-l nepoata mea de la un frate şi Dtana, care nri-e verişoara şi David Wehvyn, un foarte vechi prieten Doar o petrecere de famffie. Dar Edwina Morecombe mi-a spus că, de fapt, asta doriţi să vedeţi. Un Crăciun de modă veche. Nimic nu poate fi mai de modă veche ca hi noi! Ştiţi, soţul trăieşte absolut în trecut Lui n place ca totul să fie exact ca atunci când era un băiat de 12 ani şi venea aid de sărbători. Zâmbi ca pentru ea. Toate lucrurile tradiţionale; pomul de Crăciun şi ciorapii pentru daruri atârnaţi, supa de stridii şi curcanul.

— Doi curcani, unul fiert şi unul friptură şi puddingul de prune cu inel şi butonul burlacului şi toate celelalte ascunse* hi eL Astăzi nu mai putem avea piese de şase penny pentru că nu se mai fac din argint pur. Dar, vom avea toate deşerturile obişnuite, prune Elvas şi prune de Carlsbad şi migdale, stafide şi fructe zaharisite şi turtă

dulce. Vai de mine, sună ca dintr-un catalog de la 'Fortnumand Mason'l Madame, mă faceţi să salivez.

— Mă aştept ca toţi să avem indigestii groaznice orna mâine seară, spuse doamna Lacey. Astăzi nu se mai obişnuieşte să se mănmce atât de mult, nu-l aşa?

A fost întreruptă de nişte strigăte şi izbucniri în râs de afară. Se uită pe fereastră.

Nu ştiu ce fac acolo, joacă ceva, cred. Întotdeauna «m-am temut că tinerii ăştia o să se plictisească de Crăciunul nostru de aici. Dar nu, dimpotrivă. Fiul şi Mica mea şi prietenii lor erau foarte pretenţioşi de Crăciun. Spuneau că n-are rost, că facem prea mult caz şi că ar fi mult mai bine să se ducă undeva la un hotel să danseze. Dar nepoţii par să considere chestiile astea grozav de atractive. Şi apoi, adăugă doamna Lacey pe un ton practic, şcolarii şi şcolăriţei sunt întotdeauna hămesiţi, nu-l aşa? Cred că flămânzesc în şcolile alea ale lor. De fapt, se ştie că tinerii de vârsta loi] mănâncă cât trei bărbaţi voinici. Poirot râse şi spuse:

— Vă mulţumesc dumneavoastră şi soţului că m-aţ inclus şi pe mine în această categorie, la petrecerea d «familie.

— O, suntem amândoi încântaţi, îl asigură doamna LaceyJ Şi dacă o să-l găsiţi pe Horace j>uţin cam morocănos] continuă ea, nu-l acordaţi atenţie. Ăsta-l felul lui de a fi, Ştiţi.

Ceea ce spusese, de fapt, soţul ei, colonelul LaceyJ fusese:

— Nu înţeleg de ce vrei ca străinii aceştia ai dracului să se adune aici de Crăciun? Ce, nu-l putem invita altădată? Nu-l înghit pe străini. Bine, bine, asta-l dorinţa Edwinei Morecombe. Dar aş vrea să ştiu ce are asta de-a face cu ea? De ce nu-l invită la ea de Crăciun?

— Pentru că ştii foarte bine, îi răspunsese doamna Lacey, că Edwina se duce întotdeauna la hotelul Claridge. Soţul ei o privi pătrunzător şi zise:

— Nu pui ceva la cale, nu-l aşa Em?

— Să pun ceva la cale? Întrebă Em, ridicându-şi ochii ei mari, albaştri. Nu, de ce aş face-o?

Bătrânul colonel Lacey râse din adâncuri hârâitor:

— Trebuie să fie ceva, Em, adăugă el. Când te uiţi aşa de inocentă înseamnă că pui ceva la cale.

Rememorând aceste lucruri, doamna Lacey continuă:

— Edwina spunea că se gândeşte că aţi putea să ne ajutaţi. Nu prea ştiu cum, dar ea zicea că i-aţi ajutat o dată foarte mult pe nişte prieteni de-ai dumneavoastră. Într-un caz asemănător cu al nostru. Eu, ei bine, nu ştiţi poate la ce mă refer?

Poirot se uită la ea încurajator. Doamna Lacey se apropia de 70 de ani, era slabă ca o scândură, cu păr alb ca neaua, obrajii purpurii, ochii albaştri, cu nas caraghios şi o bărbie de om hotărât.

— Dacă e ceva ce pot face, voi fi foarte fericit, interveni Poirot. E vorba, înţeleg, despre o chestie nefericită în legătură cu o tânără îndrăgostită.

Doamna Lacey încuviinţă.

— Mi se pare extraordinar, vreau să zic, că trebuie să vă vorbesc tocmai dumneavoastră despre asta. Doar nu sunteţi din familie.

— Şi străin, completă Poirot, cu subînţeles.

— Da, dar poate aşa e mai uşor. Oricum, Edwina părea să creadă că aţi putea şti probabil ceva. Cum să vă spun, ceva util despre tânărul ăsta Desmond Lee-Wortley.

Poirot se opri o clipă pentru a admira ingeniozitatea domnului Jesmond şi uşurinţa cu care se folosise de lady Morecombe pentru a-şi atinge scopul.

— Mi se pare că nu are o reputaţie foarte bună tânărul acesta! Începu el delicat.

— Aşa e, n-are! O reputaţie foarte proastă! Dar asta n-o interesează deloc pe Sarah. Nu ajută la nimic să le spui fetelor că bărbaţii au o reputaţie proastă. Asta. Nu face decât să le întărească în convingerea lor!

— Aveţi atâta dreptate, zise Poirot.

— Când eram tânără, continuă doamna Lacey, vai dragă, e atâta timp de atunci! De obicei eram puse în gardă, ştiţi, împotriva anumitor tineri şi, binemţeles, asta ne sporea interesul faţă de ei Şi dacă puteai cumva să reuşeşti să dansezi cu ei, sau să nunii singurii cu ei într-o cameră întunecoasă râse. De aceea nu l-am lăsat pe Horace să facă nimic din ce| dorea.

— Spuneţi-mi exact, ce vă nelinişteşte? Întrebă Poirot – Hui nostru a fost ucis în război, zise doamna Lacey. Nora mea a murit când Sarah s-a născut, aşa că ea a rămas h noi şi noi am crescut-o. Poate că n-am educat-o prea înţelept, nu ştiu. Dar ne-am gândit că trebuia s-o lăsăm întotdeauna cât mai liberă posAnL – Qiiar că aşa e de dorit, sublinâe PoiroL Nu potij merge împotriva curentului vremurilor.

— Aşa am crezut şi eu. Şi, desigur, m zoefe noastre | fetele fac tot fehil de lucruri.

Poirot se uită la ea întrebător.

— Mă gândesc la fehil m care trăieşte, spuse doamna Lacey; Sarah s-a înhăitat cu ce-am numi extravaganţi Nu se duce la serate, nu face vizite, nid nu intră în societate, sau cam aşa ceva. În schimb, are două camere cam neplăcute în Chebea, în josul fluviului, poartă nişte haine caraghioase, cum le place lor, ciorapi negri sau verde Hesrfik Ciorapi foarte groşi Aşa de ţipători, m-am gândit întotdeauna! Şi se plimbă fără să-şi spele sau să-şi pieptăne părul -Qa, c'est tout ă foit natureue, remarcă PoiroL Ăsta-l j moda azL Aşa devin toate.

— Da, ştiu, zise doamna Lacey. Nu m-ar îngrijora o treabă ca asta. Dar ştiţi, s-a împrietenit cu acest Desmond Lee-Wortley şi el are într-adevăr o reputaţie foarte neplăcută. El trăieşte, mai mult sau mai puţin, pe seama fetelor bogate. Par să fie înnebunite după eL Era pe punctul de a se însura cu domnişoara Hope, dar familia a pus-o sub tutela tribunalului sau cam aşa ceva. Şi, desigur, aşa vrea să procedeze şi Horace. Spune că trebuie s-o facă pentru a o proteja. Dar nu cred că e o idee prea bună, domnule Poirot.

Mă gândesc că ar putea fugi împreună în Scoţia, Irlanda, Argentina sau în altă parte şi s-ar putea căsători sau ar trăi în concubinaj. Deşi tribunalul ar da o condamnare morală oarecare, cu asta nu se rezolvă problema, nu-l aşa? Mai ales dacă mai vine şi-un copii. Atunci va trebui să cedăm şi să-l lăsăm să se căsătorească. Şi. Aproape întotdeauna, mi se pare. După un an sau doi urmează divorţul. Apoi fata se întoarce acasă şi, de obicei, după un an, doi ea se căsătoreşte cu cineva atât de drăguţ că e aproape plictisitor şi se aşează la casa ei. Dar cred că este foarte trist dacă există şi un copil, fiindcă nu este acelaşi lucru să fii crescut de un tată vitreg, oricât de drăguţ ar fi. Nu, cred că e mult mai bine dacă am proceda ca în tinereţea mea. Adică, primul tânăr de care ne îndrăgosteam era întotdeauna indezirabil, îmi aduc aminte că am făcut o pasiune nebună pentru un tânăr numit – ei, ce nume avea? Ce ciudat, nu pot să-mi amintesc deloc numele lui mic! Tibbitt era numele lui de familie. Tânărul Tibbitt. Bineînţeles că tata i-a interzis într-un fel să mai vină la noi acasă. Dar el reuşea să fie invitat la aceleaşi petreceri şi dansăm întotdeauna împreună. Şi câteodată scăpăm şi stăteam împreună, alteori prietenii aranjau picnicuri la care mergeam amândoi. Sigur, totul era foarte emoţionant pentru că era interzis şi ne bucuram enorm. Dar nu se mergea atât de departe ca fetele din ziua de astăzi. Şi aşa, după o vreme, domnul Tibbitt a dispărut. Şi ştiţi, când l-am revăzut după patru a'ni, m-am întrebat surprinsă ce m-a putut atrage vreodată la el! Părea un tânăr atât de plicticos. Superficial. Nimic interesant în conversaţia cu el.

— Oamenii cred întotdeauna că zilele tinereţelor lor au fost cele mai bune, zise Poirot cam sentenţios.

EXPRESUL DE PLYMOUTH 2 – Ştiu, zise doamna Lacey. E plicticos, nu-l aşa? N-ar| trebui să fiu agasantă. Dar, totuşi, nu vreau deloc că Sarah, | care e, cu adevărat, o fată drăgălaşă, să se căsătorească cu Desmond Lee-Wortley. Ea şi David Welwyn, care stă aici, sunt prieteni vechi şi ţin unul

la altul şi am sperat, eu şi Horace, că se vor căsători când se vor face mari. Dar, uite,! Că-l găseşte plicticos acum şi este îndrăgostită lulea de Des-l mond.

— Nu prea înţeleg, madame, zise Poirot, acest Desmond Lee-Wortley a fost invitat să stea aici, în casă?

— Ăsta-l aranjamentul meu, spuse doamna Lacey. Horace era de părere că trebuie să-l interzicem ei să-l vadă! Şi chestii de-astea. Sigur, pe vremea lui Horace, tatăl sau l tutorele ar fi dat o raită pe la locuinţa băiatului cu biciul în! Mina! Horace vroia să-l interzică tinărului să ne viziteze! Şi fetei să-l vadă. I-am spus că-l atitudinea cea mai nepotrivită, l Nu, i-am zis. Cheamă-l aici. Să-l invităm de Crăciun lai petrecerea de familie. Bărbatul meu a spus că-s nebună! Dar,! L-am pus la punct: oricum, dragă, să încercăm. Las-o să-l vadă în anturajul nostru, în casa noastră, ne vom purta foarte drăguţ cu el, foarte politicos şi poate, atunci, o să i se pară mai puţin interesant!

— Cred, cum se spune, că e un miez de adevăr aici, madame, remarcă Poirot. Punctul dumneavoastră de vedere este foarte înţelept. Mai înţelept decât al soţului.

— Bine, sper să fie, adăugă doamna Lacey pe un ton îndoielnic, încă nu prea pare să meargă. Dar e aici numai de câteva zile. O gropiţă îşi făcu deodată apariţia pe obrazul ei ridat. Am să vă mărturisesc ceva, domnule Poirot. Chiar şi mie îmi place de el. Nu zic că îmi place în totalitate, cerebral vorbind, dar recunosc că are şarm. Îmi dau foarte bine seama ce găseşte Sarah la el. Dar sunt o femeie destul de în vârstă şi am destulă experienţă ca să simt că nu face parale. Chiar dacă îmi face plăcere, pe cinstite, compania lui. Deşi mă gândesc – adăugă doamna Lacey, cam repezit că are unele calităţi. Ştiţi, ne-a cerut permisiunea să vină cu sora lui. Ea a făcut o operaţie şi a stat în spital. Zicea că ar fi atât de trist pentru ea să rămână acolo de Crăciun şi m-a întrebat dacă n-ar fi prea mare deranjul s-o aducă şi pe ea. A spus că-l duce el mâncarea în cameră şi celelalte. Vedeţi,

cred că a fost aşa de drăguţ din partea sa, nu găsiţi, domnule Pojrot?

— Asta dovedeşte respect, zise Poirot gânditor, care pare cu totul ieşit din comun.

— O, nu ştiu. Poţi nutri sentimente familiale şi, în acelaşi timp, să-l vânezi o fată bogată. Ştiţi, Sarah va fi foarte bogată, nu numai din ce-l lăsăm noi – şi, sigur, asta n-o să fie prea mult, deoarece marea parte a banilor şi casă îi revin nepotului meu, Colin. Dar, mama ei a fost o femeie foarte bogată şi Sarah îi va moşteni toţi banii când va împlini 2-l de ani. Are numai 20 acum. Chiar aşa, cred că a fost drăguţ din partea lui Desmond să se gândească la sora sa. Şi nici n-a pretins că ar fi cine ştie cine. E stenodactilografă – e secretară pe undeva prin Londra. Şi s-a ţinut de cuvânt şi-l duce tăvile cu mâncare sus. Nu tot timpul, bineînţeles, dar destul de des. De aceea cred că are unele calităţi frumoase. Şi cu toate astea, conchise doamna Lacey cu hotărâre fermă în glas, nu vreau că Sarah să se mărite cu el.

— Din tot ceea ce am auzit şi mi s-a spus, asta ar fi într-adevăr un dezastru, spuse Poirot.

— Credeţi c-aţi putea să ne ajutaţi cumva? Întrebă doamna Lacey.

— Da, cred că e posibil, făcu Hercule Poirot, dar nu vreau să promit prea multe. Pentru că domni de tipul acestui Desmond'Lee-Wortley sunt inteligenţi, madame. Dar nu disperaţi. Poate se aranjează câte ceva. Oricum, o să-mi dau cât se poate silinţa, cel puţin ca semn de recunoştinţă pentru bunătatea de a mă invita aici pentru petrecerea de Crăciun. Se uită în jurul său. Şi nu e prea uşor, în zilele noastre, să organizezi petreceri de Crăciun.

— Aşa e, oftă doamnna Lacey.» Se aplecă în faţă. Ştiţi, l domnule Poirot, la ceea ce visez. Ceea ce aş vrea să am cu j adevărat?

— Spuneţi-mi. Doamnă.

— Pur şi simplu, mi-aş dori o vilişoară, mică şi modernă, j Nu, poate nu chiar o vilă, dar o căsuţă modernă, uşor de

întreţinut, construită aici, undeva, în parc, dotată cu o bucătărie absolut modernă, fără coridoare lungi. Totul uşor | şi simplu. Ţ – Este o idee foarte practică, doamnă.

— Dar nu mi-e sortită mie, spuse doamna Lacey. Soţul meu adoră casa asta. Îi place să locuiască aici. Nu-l pasă că-l puţin cam neconfortabilă, nu-l pasă de inconveniente şi n-ar suferi, pur şi simplu, n-ar suporta să trăiască într-o căsuţă modernă în parc!

— Deci vă sacrificaţi dorinţelor lui? Doamna Lacey îşi luă un aer demn:

— Nu consider asta un sacrificiu, domnule Poirot, spuse ea. M-am căsătorit din dorinţa de a-lface fericit pe soţul meu. A fost întotdeauna un soţ bun şi m-a făcut fericită toţi anii aceştia şi doresc să-l dăruiesc toată fericirea.

— Deci veţi continua să locuiţi aici, observă Poirot.

— De fapt, nu este cu totul lipsit de confort, zise doamna Lacey.

— Nu, ^nu, făcu repede Poirot. Dimpotrivă, este foarte confortabil, încălzirea centrală şi apa de la baie sunt perfecte.

— Am cheltuit o groază de bani să facem casă confortabilă pentru locuit, spuse doamna Lacey. Am putut vinde nişte pământ. Bun pentru construcţii – cum se spune. Din fericire, nu se vede aici, pentru că e de partea cealaltă a parcului. De fapt, o bucăţică de pământ urâtă, fără vedere frumoasă, dar am luat un preţ foarte bun pe ea. Aşa că am putut să facem câte îmbunătăţiri am vrut.

— Dar servitorii, doamnă?

— O, desigur, asta-l mai puţin dificil decât aţi crede. Dar nu te mai poţi aştepta să fii îngrijit şi servit ca odinioară. Vin diferiţi oameni din sat Două femei dimineaţa, alte două să pregătească prânzul şi să spele vesela şi, din nou, altele seara. Sunt mulţi oameni dornici să vină să lucreze câteva ore pe zi. Sigur că de Crăciun suntem foarte norocoşi. Draga mea doamnă Ross vine întotdeauna de Crăciun. E o bucătăreasă minunată, de prima clasă. S-a pensionat acum

zece ani, dar vine să ne ajute în caz de urgenţă. Apoi mai e dragul de Peverell.

— Majordomul dumneavoastră?

— Da. S-a pensionat şi locuieşte în căsuţa de lângă intrarea în parc, dar ne e atât de devotat şi insistă să vină să ne servească de Crăciun. De fapt, tare mă tem, domnule Poirot, pentru că e atât de bătrân şi firav încât sunt sigură că dacă va duce un lucru greu, îl va scăpa. Mă trec toţi fiorii să-l urmăresc. Inima-l slăbită şi mă tem că o să se înhame la prea multe. Dar se va simţi groaznic de jignit dacă nu-l lăsăm să vină. Bufneşte şi pufneşte şi mai scoate şi alte sunete dezaprobatoare când vede în ce stare e argintăria noastră şi, după trei zile cât e pe-aici, ea străluceşte din nou. Da. Ne e un prieten drag şi credincios. Zâmbi către Poirot. Vedeţi, aşadar, că suntem pregătiţi cu toţii pentru un Crăciun fericit. Şi cu zăpadă, adăugă ea, privind pe fereastră. Vedeţi? A început să ningă. A, vin copiii. Trebuie să-l cunoaşteţi, domnule Poirot.

Poirot fu prezentat în mod ceremonios, întâi lui Coli şi Michael – nepotul – elev şi prietenul său, băieţi politico de cincisprezece ani, unul brunet, celălalt blond. Apoi verişoarei lor, Bridget, o fată brunetă cam de aceeaşi vârstă de o vitalitate extraordinară.

— Şi aceasta este nepoata mea, Sarah, spuse doamm Lacey.

Poirot o privi cu un anume interes: o tânără atrăgătoare cu o coamă de păr roşu; după maniere părea nervoasă puţin îngâmfată, dar îi arăta o dragoste adevărată bunicii (- Şi acesta e domnul Lee – Wortley. Domnul Le* Wortley purta pantaloni negri strimţi şi un jerseu; părul» era destul de lung şi nu părea să se fi râs în dimineaţa aceia; în contrast cu el, tânărul prezentat ca David Welwyn, er bine legat şi calm, cu un zâmbet plăcut şi, evident, but prieten cu apa şi săpunul. Mai era încă cineva – o fă* frumoasă, cu o privire pătrunzătoare, care fu prezentată • Diana Middleton.

S-a servit ceaiul. Bucate alese: sandvişuri şi trei feluri de prăjituri. Cei mai tineri apreciau ceaiul. Colonelul Lace sosi ultimul, remarcând pe un ton neutru:

— A, ceai? O, bine, ceai. * Primi ceaşca de ceai din mâna soţiei, se servi cu dov prăjiturele, aruncă o privire de aversiune către Desmond Le< Wortley şi se aşează cât putu mai departe de acesta. Era i bărbat înalt, cu sprâncene stufoase şi cu o faţă roşie, aspri de vreme. Ar fi putut trece mai degrabă drept un fermii decât stăpânul conacului.

— A început să ningă, zise. Va fi zăpadă de Crăciun După ceai, grupul se risipi.

— Cred că o să se ducă să se distreze cu magnetofon' spuse doamna Lacey lui Poirot. Se uită cu drag du îi nepotul ei care tocmai ieşea din cameră. Tonul ei era al cuiva care zice: „Copiii se duc să se joace cu soldăţeii lor de plumb”.

— Le place grozav de mult tehnică, bineînţeles şi se dau în vmt după ce e nou.

De fapt, băieţii şi Bridget au hotărât să se ducă spre lac să vadă cum e gheaţa şi dacă ar putea patina.

— Credeam că putem patina dimineaţă, spuse Colin. Dar bătrânul Hodgkins a spus nu. El e întotdeauna grozav de grijuliu.

— Hai să ne plimbăm, David, spuse încet Diana Middleton.

David ezită puţin, cu ochii aţintiţi la părul roşu al domnişoarei Sarah. Aceasta stătea lângă Desmond Lee - Wortley, cu mâna pe braţul său, uitându-se drept la el.

— Bine, zise David Welwyn, da, haide! Diana îşi strecură mâna sub braţul său şi-o porniră spre uşa de la grădină. Sarah spuse:

— Mergem şi noi, Desmoad? E groaznic de înăbuşitor în casă.

— Cine doreşte să se plimbe? Întrebă Desmond. Îmi scot maşina. Mergem până la Speckled Boar şi bem ceva.

Sarah a ezitat o clipă înainte de a spune:

— Să mergem în Market Ledbury la White Hart. E mult mai vesel.

Deşi pentru nimic în lume nu ar fi spus-o, Sarah simţi o repulsie instinctivă de a se duce la bodega locală cu Desmond. Nu era, cum s-ar zice, în tradiţia familiei Kings Lacey. Doamnele de la Kings Lacey nu puseseră niciodată piciorul în barul Speckled Boar. Avea sentimentul ciudat că dacă s-ar duce acolo i-ar înjosi pe colonelul Lacey şi pe soţia sa. Şi de ce nu? Ar fi zis Desmond Lee – Wortley. Într-o clipă de exasperare, Sarah simţi că el ar trebui să intuiască de ce nu! Nu trebuie să superi nişte bătrânei atât de scumpi ca bunicul şi bunica Em, dacă nu era nevoie. Fuseseră atât de drăguţi s-o lase să-şi ducă propria ei viaţă, fără să înţeleagă, câtuşi de puţin, de ce dorea să locuiască în Chel-sea, în felul ăla al ei, dar oricum acceptaseră. Asta i se datora bunicii Em cu siguranţă. Bunicul n-ar fi cedat.

Sarah nu-şi făcea iluzii în privinţa atitudinii bunicului ei. Nu datorită lui fusese Desmond invitat să stea la Kings Lacey. Em făcuse totul şi Em era o scumpă, aşa cum o ştiuse dintotdeauna.

Când Desmond plecă să-şi aducă maşina, Sarah îşi băgă din nou capul în sufragerie.

— Plecăm în Market Ledbury, zise ea. Ne gândeam să bem ceva la White Hart.

Era o uşoară doză de sfidare în vocea ei, dar doamna Lacey se făcu a nu observa.

— Bine, dragă, zise aceasta. Sunt sigură că va fi foarte drăguţ. David şi Diana au plecat la plimbare, după câte văd. Mă bucur atât de mult că mi-a trecut prin cap s-o invit pe Diana aici. E atât de trist să rămâi văduvă de tânără, la numai 22 de ani, sper să se recăsătorească cât de curînd.

Sarah se uită ţâfnoasa:

— Ce pui la cale, Em?

— Am eu aranjamentul meu, spuse doamna Lacey pe un ton vesel. Cred că e tocmai potrivită pentru David. Ştiu, cum nu, că era grozav de îndrăgostit de tine, dragă Sarah, dar tu n-ai nevoie de el şi mi-am dat seama că nu e genul

tău. Dar nu vreau să mai fie nefericit şi cred că Diana i se potriveşte cu adevărat.

— Ce codoaşă eşti, Em, exclamă Sarah.

— Ştiu, recunoscu doamna Lacey. Aşa-s femeile în vârstă. Cred că pe Diana o şi interesează deja. Nu ţi se pare că ea e o pereche potrivită pentru el?

— N-aş zice, făcu Sarah. Cred că Diana e mult prea. Adică. Prea posesivă, prea serioasă. Cred că pentru David ar fi teribil de plicticos să fie însurat cu ea.

— Bine, vom vedea, zise doamna Lacey. Oricum, tu nu-l vrei, nu-l aşa, dragă?

— Nu, nu, răspunse foarte repede Sarah. Adăugă, deodată grăbită: nu-l aşa că-ţi place de Desmond, Em?

— Sunt sigură că e într-adevăr foarte drăguţ, conchise doamna Lacey – Bunicului nu-l place, spuse Sarah.

— Ştii, nu prea aveai cum să te aştepţi să-l placă, nu-l aşa? Spuse de-a dreptul doamna Lacey, dar cred' c-o să se dea pe brazdă când o să se obişnuiască cu ideea. Nu trebuie să-l grăbeşti, Sarah dragă. Bătrânii îşi schimbă foarte încet părerile şi bunicul tău este destul de încăpăţânat.

— Nu-mi pasă ce crede sau ce spune bunicul, replică Sarah. O să mă căsătoresc cu Desmond oricând vreau!

— Ştiu, dragă, ştiu. Dar te rog încearcă să fii realistă. Bunicul ar putea face o mulţime de greutăţi, doar ştii. Nu eşti încă majoră. Peste un an poţi să faci ce-ţi place. Cred că până atunci, Horace o să se împace cu gândul.

— Tu eşti de partea mea, nu-l aşa, dragă? O întrebă Sarah. O luă de după gât şi o sărută drăgăstos.

— Vreau să fii fericită, zise doamna Lacey. Ah! Iată-l pe prietenul tău că scoate maşina. Ştii, îmi plac pantalonii ăştia foarte strimţi pe care-l poartă azi, tinerii. Par atât de eleganţi. Numai că le ies genunchii.

Da, se gândi Sarah, lui Desmond îi ies genunchii la pantaloni, nu observase asta până atunci.

— Du-te, dragă, distraţi-vă, o îndemnă doamna Lacey.

O urmări cum se îndreaptă spre maşină, apoi, amin tindu-şi de oaspetele său străin, se duse în bibliotecă.

Uitându-se înjur, îl văzu pe Hercule Poirot moţăind şi, zâmbind mulţumită, traversă holul să stea de vorbă cu doamna Ross, în bucătărie.

— Haide, frumoasa mea, zise Desmond. Ce, familia ta îţi face mizerii că mergi la o cârciumă? Sunt tare demodaţi, nu-l aşa?

— Să nu crezi că au făcut gălăgie, spuse aspru Sarah urcându-se în maşină – De ce l-au invitat şi pe tipul ăla străin aici? E detectiv, nu-l aş. A? Ce trebuie să ancheteze pe-aici?

— O, n-a venit ca profesionist, spuse Sarah. Edwina Morecombe, bunica mea, ne-a rugat să-l invităm. Cred că s-a pensionat de multă vreme.

— Arată ca un cal scălâmb de'diligentă veche, remarcă Desmond.

— Vrea să vadă cum e un Crăciun englezesc veritabil, ca pe vremuri, cred, spuse într-o doară Sarah. Desmond râse cu dispreţ.

— Cu o mulţime de fleacuri, zise Desmond. Nu ştiu cum poţi să-l suporţi.

Sarah îşi aruncă părul roşu pe spate şi-şi înălţă sfidător bărbia:

— Mie-mi place.

— Chiar, fetiţe! Hai s-o ştergem mâine. Să mergem la Scarborough sau în altă parte.

— Mi-e imposibil să fac aşa ceva.

— De ce nu?

— O, asta i-ar jigni.

— Ei, halal! Doar nu-ţi plac prostiile astea copilăreşti şi sentimentale.

— Bine, poate că nu, dar. Sarah se opri. Îşi dădu seama cu un simţământ de vinovăţie, că aştepta cu multă nerăbdare sărbătorile Crăciunului. Se bucura de toate, dar îi era ruşine să recunoască lucrul ăsta în faţa lui Desmond. Nu

era vorba doar să te bucuri de Crăciun şi de viaţa de familie. Numai pentru o clipă dori ca Desmond să nu fi venit aici tocmai de Crăciun. De fapt, aproape că dorea ca Desmond să nu fi venit aici de loc. Era mult mai vesel să-l vezi pe Desmond la Londra, decât aici, acasă.

Între timp, băieţii şi Bridget se întorceau dinspre lac, discutând încă serios problema patinajului. Cădeau fulgi mari de zăpadă şi, uitându-te la cer, puteai prevedea că, în curând, va ninge din abundenţă.

— O să ningă toată noaptea, spuse Colin. Fac pariu că în dimineaţa de Crăciun o să avem zăpadă până la genunchi. Perspectiva era plăcută.

— Să facem un om de zăpadă, a spus Michael.

— Doamne, făcu Colin, n-am mai făcut un om de zăpadă de când, oho, de când aveam patru ani.

— Nu cred că e prea uşor de făcut, comentă Bridget. Adică, trebuie să ştii cum.

— Am putea face o copie a domnului Poirot, spuse Colin, îi punem o mustaţă mare, neagră. E una într-o cutie de sus.

— Nu înţeleg, zise Michael gânditor, cum de a putut fi domnul Poirot detectiv. Nu văd cum s-ar fi putut vreodată deghiza.

— Ştiu, interveni Bridget, că nimeni nu şi l-ar imagina alergând cu un microscop, căutând clu-uri sau măsurând urme de paşi.

— Am o idee, spuse Colin. Hai să înscenăm ceva pentru el!

— Ce vrei să zici prin „înscenare”? Întrebă Bridget.

— Ei, să-l aranjăm o crimă.

— Ce mai idee formidabilă, replică Bridget: te gândeşti la un cadavru în zăpadă. Aşa ceva?

— Da. Asta l-ar face să se simtă în elementul lui, nu? Bridget chicoti:

— Nu ştiu dacă aş merge atât de departe.

— Dacă ninge, zise Colin, vom avea cadrul ideal. Un cadavru şi urme de paşi – va trebui să plănuim totul cu

grijă, să sustragem unul din stiletele bunicului şi să facem rost de nişte sânge.

Rămaseră pe loc şi, uitând de zăpada ce cădea din abundenţă, începură o discuţie aprinsă.

— E o cutie cu vopsele în vechea cameră pentru şcolari. Am putea fabrica sânge din vopsea roşie, cred.

— E prea deschisă la culoare, aşa mi se pare, remarcă Bridget. Ar trebui să fie ceva mai închisă.

— Cine vrea să fie cadavrul? Întrebă Michael.

— Eu, spuse Bridget, repede.

— Ia uite, mă gândeam să fiu eu, spuse Colin.

— O, nu, nu, insistă Bridget, eu mă prefac. Trebuie să fie o fată. E mai emoţionant. O fată frumoasă zăcând fără viaţă în zăpadă.

— Frumoasă! Aş, de unde? O luă în derâdere Michael.

— Am şi părul negru, adăugă Bridget.

— Ce are asta de-a face cu treaba noastră?

— Ei bine, o să contrasteze foarte mult cu zăpada şi o să-mi pun şi pijamaua roşie.

— Dacă-ţi pui pijamaua roşie, n-o să se mai^ distingă petele de sânge, făcu Michael, pe un ton practic.

— Dar o să pară atât de contrastantă cu zăpada şi are garnitură albă ştii, aşa că sângele va fi pe ea. O, n-ar fi formidabil? Credeţi că se va ambala?

— Da, dacă aranjăm totul foarte bine, spuse Michael. Ne trebuie doar urmele paşilor tăi pe zăpadă şi ale unei alte persoane care se îndreaptă spre cadavru şi apoi se depărtează – ale unui bărbat, desigur. El n-o să vrea să şteargă urmele, aşa că nu va şti că nu este moartă cu adevărat. Doar nu credeţi, Michael se opri, trăsnit de o idee. Ceilalţi se uitară la el. Nu credeţi c-o să se supere de farsă asta?

— O, nu cred, spuse Bridget plină de optimism. Sunt sigură că va înţelege c-am făcut-o doar să-l distrăm. Ca o joacă de Crăciun.

Nu cred c-ar trebui s-o facem în ziua de Crăciun, spuse Colin meditativ. Bunicului nu i-ar plăcea de loc.

— Atunci a doua zi, stabili Bridget.

— A doua zi e tocmai bine, încuviinţă Michael.

— Şi asta ne va permite să avem mai mult timp la dispoziţie, continuă Bridget. De fapt, sunt o mulţime de lucruri de aranjat. Haide să mergem să analizăm toate propunerile.

S-au repezit în casă.

III

A fost o seară plină. Rămurele verzi şi vâsc au fost aduse în cantităţi mari şi un pom de Crăciun a fost instalat la un capăt al sufrageriei. Toţi au ajutat la împodobirea lui, la aşezarea rămurelelor verzi deasupra picturilor şi la atârnarea vâscului în hol, într-o poziţie plăcută.

— Nu-mi mai trecea prin minte că se mai fac vechituri de-astea, şopti Desmond cu un rânjet către Sarah.

— – întotdeauna am respectat obiceiurile, răspunse Sarah, cu un aer defensiv.

— Ce motiv!

— O, nu fi sâcâitor, Desmond. Pe mine mă amuză.

— Sarah, scumpa mea, e prea de tot!

— Ei bine, nu mă omor după asta, dar într-un fel îmi place.

— Cine are de gând să înfrunte zăpada şi să se ducă la slujba de la miezul nopţii? Întrebă doamna Lacey la douăsprezece fără douăzeci de minute.

— Eu nu, răspunse Desmond. Vino. Sarah!

O luă de braţ, o conduse în bibliotecă şi se îndreptară spre magnetofon.

— Mai sunt şi limite, dragă, spuse Desmond: slujbă la miezul nopţii!

— Chiar aşa, de ce nu? Se împotrivi Sarah.

Râzând cu poftă, încotoşmănindu-se cu haine şi tropăind, cei mai mulţi plecară. Cei doi băieţi, Bridget, David şi porniră într-o plimbare de zece minute până la biserică prin ninsoare. Hohotul lor se pierdu în depărtare.

— Slujbă la miezul nopţii, pufni colonelul Lacey. Ni ne-am dus niciodată la slujba de la miezul nopţii, când era tineri. Slujbă, auzi! Treburi papistăşeşti, asta-l! O, mă scuzaţi domnule Poirot.

Poirot făcu un gest cu mâna:

— Nu face nimic. Nu mă supără.

— Slujbele de dimineaţă sunt bune pentru toată lumeaj nu-l aşa, spuse colonelul. Ca slujba cuvenită de duminic dimineaţă. „Domn, domn să-nălţăm” şi toate celelalte colinde vechi şi frumoase de Crăciun. Şi apoi, masa de Crăciun. Aşa se cuvine, nu, Em?

— Da, dragă, îi răspunse doamna Lacey. Asta şi facem. Dar tinerilor le place slujba de noapte. Şi e drăguţ, zău, c-au vrut să se ducă.

— Sarah şi băiatul ăla n-au vrut.

— Aici, dragă, cred că greşeşti, preciza doamna Lacey. După cum ştii, Sarah a vrut să meargă, dar n-a vrut s-o recunoască.

— Nu înţeleg de ce-l pasă de părerea tipului ăluia?

— E încă foarte tânără, spuse doamna Lacey liniştită. Vă duceţi la culcare, domnule Poirot? Noapte bună. Somn uşor!

— Dumneavoastră, doamnă, nu vă culcaţi încă9 – încă nu, răspunse doamna Lacey. Trebuie să umplvr ciorapii cu cadouri, înţelegeţi. O, ştiu că s-au făcut cu toţii mari, dar ţin la ciorapii lor. Se fac farse! Se pun fleacuri. Dar toată lumea se distrează grozav.

— Vă daţi multă sârguinţa să-l faceţi pe toţi fericiţi de Crăciun. Vă admir, îi făcu un compliment Poirot. Îi luă mâna şi i-o sărută curtenitor.

— Hâm, mormăi colonelul Lacey în timp ce Poirot se îndepărta. Un individ ceremonios. Te şi apreciază. Doamna Lacey îi zâmbi cu blândeţe.

— Ai observat, Horace, că mă aflu sub vâsc? Întrebă ea cu modestia afectată a unei fete de nouăsprezece ani.

Hercule Poirot intră în dormitorul său. Era o cameră mare, bine prevăzută cu radiatoare. Când se îndreptă spre patul său cu patru mari picturi, observă un plic pe pernă, îl deschise şi scoase o foaie de hârtie. Pe ea era un mesaj stângaci din litere mari de tipar: „NU MÂNCAŢI DIN NICI UNUL DIN PUDDIN-GURILE CU PRUNE. CINEVA CARE VĂ VREA BINELE.”

Hercule Poirot se holbă la hârtie. Sprâncenele i se ridicară:

— Un mesaj criptic şi cât se poate de neaşteptat, murmură el.

IV

Masa de Crăciun fu servită la ora două, un adevărat regal. Buşteni enormi îngrămădiţi în şemineul cel uriaş şi din care se ridicau de-a valma limbile de foc jucăuşe. Supă de stridii fusese servită, doi curcani voinici fuseseră aduşi şi pieriseră, lăsându-şi doar scheletele. Acum. Momentul suprem – fu introdus puddmgul de Crăciun – intact! Bătrânul Peverell, cu mâinile şi picioarele tremurând de povara celor optzeci de ani, n-a permis nimănui altcuiva să-l aducă. Doamna Lacey şedea, cu mâinile împreunate, nervoasă de presimţiri rele. De un Crăciun, era sigură, Peverell va cădea mort. Între riscul de a-l vedea cazând lat şi rănirea sentimentelor sale într-o aşa măsură că, probabil, el ar fi preferat s moară decât să mai trăiască, ea alesese prima alternativă. Pi o tavă de argint, puddingul de Crăciun trona glorios. U cocoloş mare de umplutură, o rămurică verde înfiptă în e; ca un stindard triumfător*şi flăcărui albăstrui şi roşietice şi ridicau mândre în jurul său. Fu întâmpinat cu ovaţii şi exclamaţii de „O-la-la”!

Un lucru făcuse doamna Lacey: îl convinsese p< Peverell să aşeze puddingul în faţa ei, astfel ca ea să-l poată' servi, fără să-l mai dea din mâna în mână în jurul mesei. Răsuflă uşurată când cozonacul fu depus în siguranţă înain-tea-l. Rapid, farfuriile se umplură, flăcăruile iluminând încă porţiile.

— Poftă bună, domnule Toirot, strigă Bridget. Poftă bună, înainte că flacăra să se stingă. Repede, bunico dragă; repede!

Doamna Lacey se rezemă de spătar cu un oftat de satisfacţie. Operaţiunea Pudding avusese succes. Fiecare avea în faţă o porţie încă în flăcărui. După o clipă de tăcere izbucni urarea zgomotoasă.

Nimeni nu observă expresia destul de curioasă de pe faţa domnului Poirot care-şi contemplă felia din farfuria sa. „Nu mâncaţi din nici unul din puddingurile cu prune”. Ce dracu vroia să însemne avertismentul acela sinistru? Nu putea fi nimic deosebit în porţia sa de pudding cu prune decât în ale celorlalţi! Oftând, căci admise că e depăşit de situaţie – şi Hercule Poirot detesta să se recunoască depăşit – apucă linguriţa şi furculiţa.

— Sirop întăritor, domnule Poirot?

Poirot se servi, din belşug, cu sirop întăritor.

— Iar mi-ai luat din coniacul meu cel mai bun, Em, ce zici? Întrebă colonelul, cu bună dispoziţie, de la celălalt capăt al mesei. Doamna Lacey îi făcu semn cu ochiul.

— Doamna Ross insistă să aibă cel mai bun coniac, dragă, răspunse ea. Susţine că asta-l esenţialul.

— Bine, bine, se consolă colonelul Lacey. Crăciunul e doar o dată pe an şi doamna Ross e o femeie straşnică. O femeie straşnică şi o bucătăreasă nemaipomenită.

— Aşa e, sublinie Colin. E un pudding cu prune uluitor. Şi-şi umplu gura.

Încet, cu deosebită grijă, Hercule Poirot atacă porţia sa. Luă o bucăţică. Era delicioasă! Mai luă una. Ceva răsună uşor în farfuria sa. O investiga cu furculiţa. Bridget, la stânga sa, îi veni în ajutor.

— Ai găsit ceva, domnule Poirot? Întrebă ea. Oare ce-o fi?

Poirot dădu la o parte un mic obiect din argint dintre stafidele lipite de el.

— Oho, făcu Bridget, e butonul cavalerului. Domnul Poirot a câştigat butonul cavalerului!

EXPRESUL DE PLTMOUTH 333

Hercule Poirot introduse micul buton de argint în paharul cu apă pentru spălat degetele ce se afla lângă farfuria sa şi-l curăţă de fărâmiturile de pudding.

— E foarte frumos, observă el.

— Asta înseamnă c-o să rămâi celibatar, domnule Poirot explică plin de solicitudine Colin.

— Este foarte probabil, răspunse grav Poirot. Sunt neînsurat de atât de mulţi ani şi nu prea cred că o să-mi schimb statutul acesta acum.

— O, nu spuneţi asta, interveni Michael. Am văzut m ziar că cineva de 95 de ani s-a căsătorit cu o fată de 22 de ani, mai zilele trecute.

— Mă încurajezi, răspunse Hercule Poirot. Colonelul Lacey scoase deodată un sunet ciudat. Faţa i se înroşi şi-şi duse mâna la gură.

— Fir-ar al dracului, Emmeline, urlă el, de ce naiba laşi bucătăreasa să pună sticlă în pudding?

— Sticlă? Ţipă doamna Lacey, uimită.

Colonelul Lacey scoase bucata nesuferită din gură:

— Puteam să-mi fi spart un dinte, se văicări el. Sau aş fi înghiţit nenorocitul ăsta de ciob şi aş fi făcut apendicită.

Băgă bucăţica de sticlă în bolul pentru degete, o clăti şi se uită la ea.

— Doamne sfinte, murmură el. E o piatră roşie, dintr-o broşa de tinichea. O ridică în sus.

— Permiteţi?

Cu toată naturaleţea, Poirot se-ntinse peste vecinul său, o luă dintre degetele colonelului Lacey şi o examină cu atenţie. Precum afirmase nobilul, era o enormă piatră roşie de culoarea rubinului. Strălucea pe toate faţetele, după cum o întorceai. Undeva, în jurul mesei, un scaun fu împins în spate brusc şi apoi tras din nou la loc.

T3P? • – Ptui! Făcu Michael. Ce miraculos dacă ar fi şi veritabil!

— Poate e adevărat, spuse Bridget, plină de speranţe.

— Hai, nu fi gâsculiţa, Bridget. Un rubin de o asemenea mărime ar valora mii şi mii de lire. Nu-l aşa, domnule Poirot?

— Aşa-l, confirmă Poirot.

— Dar ceea ce nu înţeleg, interveni doamna Lacey, este cum a ajuns în puddingul meu?

— O, o, o, exclamă Colin, concentrat asupra ultimei sale îmbucături. Am găsit purceluşul. Nu-l corect. Bridget începu să cânte imediat:

— Colin are porcul! Colin are porcul! Colin e porcul lacom şi mâncau!

— Eu am găsit inelul, spuse Diana, pe un ton înalt, clar.

— Bravo, Diana. O să te căsătoreşti prima dintre nqi toţi.

— Mie mi-a picat degetarul, se plânse Bridget.

— Bridget va rămâne fată bătrână! Începură să cânte cei doi băieţi. I-auziţi, Bridget rămâne fată bătrână!

— Cine-a găsit banii? A întrebat David. E o piesă de zece şilingi adevărată, din aur, în acest pudding. Ştiu. Doamna Ross mi-a spus.

— Cred că eu sunt norocosul, zise Desmond Lee-Wortley.

Vecinii colonelului Lacey l-au auzit pe acesta mormăind: „Da, o să fii!” – Şi eu am găsit un inel, anunţă David. Se uită peste masă la Diana. Ce coincidenţă, nu-l aşa?

Toţi râdeau pe rupte. Nimeni nu a observat când domnul Poirot, distrat, ca şi cum se gândea la altceva, a lăsat să-l cadă piatra cea roşie în buzunar.

După pudding urmară plăcinte cu carne şi desert de Crăciun. Cei mai în vârstă s-au retras apoi pentru o binecuvenită siestă, înainte de ceremonia servirii ceaiului şi a aprinderii luminărilor în pomul de Crăciun. Hercule Poirot nu-şi făcu siesta, în schimb îşi croi drum spre enorma bucătărie demodată.

— Îmi e permis – întrebă el. Uitându-se în jur, radios să felicit pe cea care a pregătit aceste minunate bucate, care tocmai ne-au fost servite?

După o pauză de-o clipă, doamna Ross înainta să-ll întimpine de o manieră protocolară. Era o femeie înaltă, bine făcută, cu toată demnitatea unei ducese dintr-o piesă de teatru. Două femei slabe şi cărunte erau în bucătăria din spatele casei unde spălau vesela şi o fată legată la cap se foia încolo şi-ncoace între bucătărie şi spălătorie. Dar, evident,! Astea erau doar spadasinii curcanilor. Doamna Ross era j regina domeniului bucătăriei.

— Mă bucur să aud că v-a plăcut şir, spuse ea, cu j amabilitate.

— Dacă mi-a plăcut! Exclamă Hercule Poirot. Cu uni extravagant gest de străin, îşi duse mâna la buze, o sărută sil apoi făcu vânt sărutului spre tavan. Dar sunteţi un geniu,! Doamnă Ross. Un geniuINiciodată nu mi-a mai fost dat săj gust astfel de mâncăruri. Supă de stridii. Făcu un gest expresh din buze, acompaniat de un sunet. Şi umplutură. Umplutura| de castane din curcan a fost unică în viaţa mea.

— Bine, dar e nostim cum spuneţi toate astea, sir, | remarcă doamna Ross binevoitoare. E o reţetă foarte specialâ pentru umplutura aceea. Mi-a dat-o un specialist austriac ci care am lucrat acum mulţi ani. Dar restul, adăugă, e bucătărie simplă, sănătoasă, englezească.

— Şi există oare ceva mai bun? Întrebă Hercule Poirot – Foarte drăguţ din partea dumneavoastră să spuneţi asta şir. Sigur, ca străin, poate aţi fi preferat stilul continental. Nu zic că nu m-aş pricepe şi la feluri continentale.

— Sunt sigur, doamnă Ross, că v-aţi pricepe la orice! Dar trebuie să ştiţi că bucătăria englezească – bucătăria bună englezească, nu mâncărurile ce le găseşti în hoteluri sau restaurante de mâna a doua – este foarte apreciată de gurmanzi pe continent şi cred că nu greşesc când vă spun că o expediţie specială a fost trimisă Ia Londra, la începutul secolului al optsprezecelea şi un raport expediat înapoi în Franţa despre minunile puddingurilor englezeşti. „N-avem nimic asemănător în Franţa” – se scria în raportul acela.

„Merită să faci o călătorie la Londra numai pentru a gusta din variatele şi excelentele puddinguri engleze”. Şi mai presus dintre toate puddingurile, continuă Poirot, lansat acum bine într-un fel de bolero, este puddingul cu prune de Crăciun, aşa cum am mâncat noi azi. Unul făcut în casă, nu-l aşa? Nu cumpărat.

— Dar desigur şir. Făcut de mine, după reţeta mea, aşa cum îl fac de mulţi ani. Când am venit aici, doamna Lacey mi-a spus că deja comandase un pudding la un magazin din Londra ca să mă scutească de osteneală. „Nu, doamnă, i-am spus, sunteţi foarte bună cu mine, dar nici un pudding cumpărat de la magazin nu se poate compara cu unul de casă”. Şi trebuie să ştiţi, continuă doamna Ross, ce se înflăcărase asupra subiectului ei ca o artistă ce era, a fost făcut cu prea puţină vreme înainte de ziua în care s-a servit. Un pudding bun de Crăciun ar trebui făcut cu câteva săptămâni înainte şi lăsat să aştepte. Cu cât sunt lăsate mai mult la păstrare, cu atât sunt mai bune. Îmi dau seama acum că pe vremea când eram copil şi mergeam la biserică în fiecare duminică, eram atente la versetul care începe cu „Pogoară, Doamne, rogu-te”, deoarece versetul acesta era semnalul, aşa cum era pe atunci, că puddingurile trebuiau făcute în săptămâna aceea. Şi aşa se procedă întotdeauna. După duminica aceea, în săptămâna ce urma, cu siguranţă, mama obişnuia să facă puddingurile de Crăciun. Şi aşa ar fi trebuit să-se petreacă şi anul acesta. Dar s-a întâmplat ca puddingul acesta să fie făcut doar cu trei zile în urmă, cu o zi înaintea sosirii dumneavoastră. Totuşi, am respectat vechiul obicei. Toţi cei din casă au venit în bucătărie pentru a amesteca şi a-şi pune o dorinţă. E un obicei vechi şir şi eu l-am respectat întotdeauna.

— Foarte interesant, zise Hercule Poirot. Foarte interesant. Şi deci, aşa, fiecare a venit în bucătărie?

— Da şir. Tinerii, domnişoara Bridget şi domnul dir Londra care locuieşte aici şi sora sa şi domnul David şi domnişoara

Diana – adică doamna Middleton. Toţi au ames-j tecat, bineînţeles.

— Câte puddinguri aţi făcut? Acesta e singurul?

— Nu şir, am făcut patru. Două mari şi două mai mici. Celălalt mare m-am gândit să-l servesc de Anul Nou şi cele mai mici sunt pentru colonel şi doamna Lacey, când sunt singuri şi au mai puţini membri din familie.

— Înţeleg, înţeleg, zise Poirot.

— De fapt şir, adăugă doamna Ross, azi, la prânz, aţi mâncat puddingul care nu trebuia.

— Care nu trebuia? Se încruntă Poirot. Cum adică?

— Ei bine, avem o formă mare pentru Crăciun. Un vas de faianţă cu formă de rămurică verde şi vâsc deasupra şi turnăm întotdeauna puddingul fiert în el. Dar a avut loc un accident nefericit. De dimineaţă, când Annie îl dădea jos de pe raftul din cămară, a alunecat, l-a scăpat şi vasul s-a spart. Ştiţi, normal, nu-l mai puteam servi, nu-l aşa? Ar fi putut fi cioburi în el. Aşa că a trebuit să-l servim pe celălalt – cel pentru Anul Nou, care se găsea într-un vas simplu. Asta îi dă o formă frumoasă, rotundă, dar nu e aşa de decorativ ca cealaltă formă de Crăciun. De fapt, de unde o să mai facem rost de un alt vas ca acela, zău că nu ştiu. Azi nu se mai fac obiecte de mărimea aia. Toate sunt mărunte. Ce mai, nu mai poţi să cumperi nici o farfurie pentru micul dejun în care să încapă opt – zece ouă cu şuncă. Ah, lucrurile nu mai sunt ca altădată!

— Da, aprobă Poirot. Dar astăzi nu a fost aşa. Ziua de Crăciun de azi a semănat cu zilele de Crăciun de odinioară, nu-l adevărat?

Doamna Ross oftă:

— Mă bucur că spuneţi asta, dar, vedeţi, nu mai am ajutoarele acum, ceie pe care le aveam odată. Adică, ajutoare pricepute. Fetele de azi – continuă pe un ton mai scăzut sânt foarte bine intenţionate şi dornice să ajute, dar nu sunt învăţate, nu ştiu dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

— Da, timpurile se schimbă, recunoscu Hercule Poirot. Şi mie mi se pare trist câteodată.

— Casa asta, spuse doamna Ross, e prea mare pentru colonelul şi soţia sa. Doamna îşi dă seama. Să trăieşti într-un colţ al ei, aşa cum fac, nu e acelaş lucru. Ea se însufleţeşte, ca să spun aşa, de Crăciun, când se adună toată familia.

— Cred că e prima dată când domnul Lee – Wortley şi sora sa sunt aici.

— Da şir. O notă de uşoară rezervă se strecură în vocea doamnei Ross. E un domn foarte drăguţ, dar, vedeţi, pare a, fi un prieten cam caraghios pentru domnişoara Sarah, după cum credem noi. Dar acolo, la Londra, lucrurile sunt altfel! Păcat că sora lui se simte aşa prost. A avut o operaţie, da. Părea că se simte bine în prima zi în care a venit aici, dar chiar în acea zi, după ce a amestecat în puddinguri, s-a simţit rău din nou şi de atunci stă în pat. S-a dat jos prea curînd după operaţie, cred. Ah, doctorii de astăzi, te scot din spital înainte să te poţi ţine bine pe picioare. Păi, chiar soţia propriului meu nepot.

Şi doamna Ross povesti pe larg şi cu înflăcărare, cum au fost tratate la spital rudele sale, în contradicţie flagrantă, cu atenţia care li se acordă în alte vremuri. Cum era şi firesc, Poirot îi împărtăşi pe deplin părerea.

— Rămâne, spuse el la despărţire, să vă mulţumesc pentru această masă excelentă şi aleasă. Permiteţi o mică atenţie ca semn al aprecierii mele?

O bancnotă de cinci lire trecu din mâna sa în cea a doamnei Ross, care spuse de formă:

— Zău că nu trebuie şir.

— Ba da, ba da.

— O, e foarte drăguţ din partea dumneavoastră. Doamna Ross acceptă atenţia ca şi cum i s-ar fi cuvenit: şi vă doresc Crăciun fericit şi un An Nou îmbelşugat.

Seara de Crăciun a semănat cu toate serile de Crăciun.

Pomul fu aprins, un splendid cozonac de Crăciun sosi pentru ceai, primit cu satisfacţie, dar se servi puţin din ' el. Masa de seară era rece.

Atât Poirot cât şi gazdele sale se retraseră să se culce| devreme.

— Noapte bună, domnule Poirot, spuse doamna Lacey. | Sper că v-a plăcut.

— A fost o zi minunată, doamnă, minunată.

— Păreţi a fi pe gânduri, remarcă doamna Lacey.

— Mă gândesc la puddingul englez.

— Îl găsiţi puţin prea greu, poate? Întrebă doamna cu delicateţe.

— Nu, nu, nu mă refer din punct de vedere gastronomic. Mă refer la semnificaţia sa.

— E tradiţional, desigur, spuse doamna Lacey. Ei, noapte bună, domnule Poirot şi să nu visaţi prea mult la puddinguri de Crăciun şi la plăcinte cu carne.

Da, murmură Poirot pentru sine, în timp ce se dezbrăca. E o problemă acest pudding cu-prune de Crăciun, cu siguranţă. E aici ceva ce nu înţeleg de loc. Clătină din cap ca şi cum ceva îl uimea. Bine, o să vedem.-

După anumite pregătiri, Poirot se vârî în pat, dar nu adormi.

Trecură două ore şi abia'atunci veghea să fu răsplătită. Uşa dormitorului său se deschise foarte încet. Zâmbi în sinea lui. Se întâmpla aşa cum îşi imaginase. Gândul îi zbură înapoi la ceaşca de cafea, ce-l fusese oferită cu atâta politeţe de Desmond Lee-Wortley. Puţin mai târziu, când Desmond se întoarse cu spatele, pusese ceşcuţa pentru câteva clipe pe o masă. Apoi se prefăcu c-o ia din nou şi Desmond avu satisfacţia – dacă satisfacţie se putea citi pe chipul său – de a-l vedea bând cafeaua până la ultima picătură. Dar un zâmbet îi încolţi sub mustaţă când se gândi că nu el, ci altcineva avea să tragă un somn zdravăn în noaptea aceea. „Tânărul acela plăcut, David, îşi zise Poirot, e frământat, nefericit. N-o să-l facă nici un rău să doarmă

bine o noapte întreagă. Şi acum să vedem ce o să se întâmple?”

Stătea nemişcat, respirând regulat, dând impresia, dar o impresie vagă, că ar sforăi.

Cineva se apropie de pat şi se aplecă deasupra-l. Apoi, satisfăcut, acel cineva se îndepărtă şi se duse spre masa de toaletă. La lumina unei mici luminări, vizitatorul examina hainele lui Poirot, frumos aranjate pe această masă. I se căută în portmoneu, încetişor au fost trase sertarele de la oglindă de toaletă, apoi cercetările s-au extins la buzunarele hainelor lui Poirot. În cele din urmă, vizitatorul se întoarse la pat şi cu multă grijă îşi strecură mâna sub pernă. După ce şi-o scoase, rămase o clipă – două, ca şi cum nu ştia ce să mai facă. Se plimbă prin cameră uitându-se ia ornamente, se duse în baia de alături de unde se întoarse pe dată. Apoi, cu o uşoară exclamaţie de dezgust, părăsi camera.

— Aha! Îşi şopti Poirot. Ai fost dezamăgit. Da, da, serios dezamăgit. Asta-l bună! Să-ţi imaginezi chiar că Hercule Poirot ar ascunde ceva unde l-ai putea găsi! Apoi, întorcându-se pe partea cealaltă, se culcă liniştit.

Fu trezit în dimineaţa următoare de un ciocănit uşorj dar insistent în uşă.

— Qui est la? Intră, intră! Uşa se deschise. Cu respiraţia întretăiată, roşu la faţă, Colin se afla în prag. În spatele său era Michael.

— Domnule Poirot, domnule Poirot.

— Poftim? Poirot se ridică în capul oaselor. E ora ceaiului? Ba nu. Ce-l cu tine, Colin? Ce s-a întâmpiat?

Pentru o clipă, Colin rămase mut. Părea sub impresia unei emoţii foarte puternice. De fapt era priveliştea scufiţei de noapte pe capul lui Hercule Poirot care-l afectase pentru o clipă corzile vocale. Imediat îşi veni în fire şi vorbi:

— Cred. Domnule Poirot ne-aţi putea ajuta? Ceva îngrozitor s-a întâmpiat.

— Ceva s-a întâmpiat? Ce anume?

— E. E vorba de Bridget. Zace acolo în zăpadă. Cred. L că nu se mişcă, nu vorbeşte şi. O, mai bine aţi veni să vă | uitaţi singur. Mi^e teribil de fricĂ. Ar putea fi moartă.

— Ce, Poirot dădu la o parte pledurile, Mademoiselle Bridget – moartă?

— Cred. Cred că cineva a omorât-o. E sângE. Se vede sângele. O, vă rog, veniţi!

— Desigur. Desigur. Vin îndată. Foarte practic, Poirot îşi încălţă pantofii de stradă şi-şi aruncă un palton îmblănit peste pijama.

— Vin, spuse. Vin îndată. Aţi anunţat în casă?

Nu, nu, până acum n-am spus nimănui în afară de dumneavoastră. M-am gândit că e mai bine. Bunicul şi bunica nu s-au sculat încă. Jos se pregăteşte micul dejun, dar nu i-am spus nimic lui Paverell. Ea, Bridget, e de cealaltă parte a casei, lingă terasă şi fereastra bibliotecii.

— O să văd. Conduceţi-mă. Vin după voi.

Întorcându-se ca să-şi ascundă zâmbetul satisfăcut, Colin o luă înainte coborând scările. Ieşiră pe uşa laterală. Era o dimineaţă limpede cu soarele care nu se înălţase încă peste orizont. Nu mai ningea, dar ninsese din abundenţă noaptea şi peste tot, în jur, se mai găsea un strat gros, neatins de zăpadă. Totul părea atât de pur, de alb şi frumos.

— Acolo! Arătă Colin, cu respiraţia oprită. E. E. acolo!

Arăta cu degetul într-un gest dramatic.

Scena era într-adevăr destul de dramatică. Câţiva metri mai încolo, Bridget zăcea în zăpadă. Purta pijama roşie şi un şal de lină alb aruncat pe umeri. Şalul de lină alb era pătat în roşu. Capul era întors într-o parte şi ascuns de părul ei negru răvăşit. Un braţ era sub trup, celălalt era întins, degetele chircite şi din mijlocul petei roşii se ridica mânerul unui mare cuţit încovoiat de provenienţă kurdă, pe care colonelul Lacey îl arătase oaspeţilor săi chiar în seara precedentă.

— Mon Dieu! Exclamă Poirot. E ca pe scenă!

Se auzi un chicotit slab din direcţia lui Michael. Colin se avânta repede în comentarii.

— Ştiu, zise, într-un fel nu pare. Real, nu-l aşa? Vedeţi urmele alea de paşi. Cred că nu trebuie să ne atingem de ele!

— A, da, urmele. Da, trebuie să avem grijă să nu le atingem.

— La asta m-am şi gândit, spuse Colin. De aceea n-am lăsat pe nimeni să se apropie de ea şi v-am adus pe dumneavoastră. Credeam că ştiţi ce-l de făcut.

— Oricum, spuse repede Hercule Poirot, întâi trebuie să vedem dacă mai trăieşte. Nu-l aşa?

— Da, da, fireşte, făcu Michael, puţin nehotărât, dar ştiţi, ne gândeam. Vreau să zic, n-am vrut.

— A, din prudenţă! Aţi citit povestiri cu detectivi. Este foarte important ca nimic să nu fie atins şi cadavrul să fie lăsat aşa cum e. Dar nu putem fi încă siguri dacă e vorba de un cadavru, nu? În fond, deşi prudenţa este admirabilă, omenia obişnuită e pe primul plan. Trebuie să ne gândim la un doctor, nu-l aşa, înainte de a ne gândi la poliţie?

— O, da, sigur, spuse Colin, puţin încurcat.

— Noi ne-am gândit. Numai. Zic. Ne-am gândit că e mai bine să vă aducem aici, înainte de a face altceva, spuse Michael repezit.

— Atunci, voi doi rămâneţi aici, spuse Poirot. Am să mă apropii din partea cealaltă pentru a nu deranja urmele. Ce excelente sunt, nu-l aşa – atât de clare? Urmele unui bărbat şi ale unei fete care merg împreună spre locul în care ea zace. Şi apoi, urmele bărbatului se întorc, dar ale fetei – nu.

— Trebuie să fie urmele ucigaşului, făcu Colin respirând greu.

— Exact, spuse Poirot. Urmele ucigaşului. Un picior lung şi subţire cu un anumit tip de pantof. Foarte interesant.

Cred că e şi uşor de recunoscut. Da, urmele astea vor fi foarte importante.

În acel moment, Desmond Lee-Wortley şi Sarah ieşiră din casă şi li se alăturară.

— Ce naiba faceţi cu toţii aici? Întrebă el într-o manieră oarecum teatrală. V-am văzut de la fereastra dormitorului meu. Ce s-a întâmplat? Doamne Dumnezeule, ce-l asta? Seamănă. Pare. Pare.

— Exact, răspunse Hercule Poirot. Seamănă a crimă, nu-l aşa?

Sarah se cutremură, apoi aruncă rapid o privire bănuitoare spre cei doi băieţi.

— Vreţi să spuneţi că cineva a omorât fata – cum o cheamă – Bridget? Întrebă Desmond. Cine naiba să fi vrut s-o omoare? E de necrezut!

— Multe lucruri sunt de necrezut, remarcă Poirot, în special, înainte de micul dejun, nu-l aşa? Parcă aşa spune unul din clasicii voştri. Şase lucruri imposibile înainte de micul dejun, adăugă el. Vă rog, aşteptaţi aici cu toţii.

Făcând cu grijă înconjurul, el se apropie de Bridget şi se aplecă pentru d clipă asupra trupului. Colin şi Michael abia se puteau abţine să nu izbucnească în râs. Sarah li se adresă, murmurând:

— Ce-aţi pus voi la cale?

— Ce grozavă e Bridget, şopti Colin. Nu e minunată? Nici nu tresare!

— N-am văzut nimic arătând atât de mort ca Bridget aici, şopti Michael.

Hercule Poirot se îndreptă.

— Ăsta-l un lucru teribil, anunţă el. Vocea sa exprima o emoţie pe care nu o avea înainte.

Copleşiţi de veselie, Michael şi Colin se întoarseră amândoi. Cu un glas sufocat de râs, Michael întrebă:

— Ce. Ce trebuie să facem?

— Un singur lucru e de făcut, spuse Poirot. Trebuie să trimitem după poliţie. Vrea unul dintre voi să telefoneze sau aţi prefera s-o fac eu?

— Cred, zise Colin, cred – ce facem, Michael?

— Da, răspunse Michael, cred că acum comedia s-a sfârşit. Făcu câţiva paşi înainte. Pentru prima dată, părea puţin nesigur de el. Îmi pare teribil de rău, spuse. Sper să nu vă supăraţi prea tare. Asta. A fost. Un fel de glumă de Crăciun. Toate astea, ştiţi. Ne-am gândit. Ei bine. Să înscenăm o crimă pentru dumneavoastră.

— V-aţi gândit să înscenaţi o crimă pentru mine? Atunci asta. Atunci asta.

— E doar o înscenare a noastră, explică Colin, ca să vă facem să vă simţiţi în elementul dumneavoastră!

— Aha, spuse Hercule Poirot. Înţeleg. Aţi vrut să mă păcăliţi, asta era? Dar azi nu e l aprilie, e 26 decembrie.

— Îmi dau seama că n-ar fi trebuit s-o facem deloc, spuse Colin, dar, dar, nu-l aşa că n-o să vă supăraţi foarte mult, domnule Poirot? Haide, Bridget, o strigă el, scoală-te! Trebuie să fii îngheţat deja de tot.

Cu toate astea, silueta de pe zăpadă nu se mişcă.

— Ciudat, spuse Hercule Poirot, ea nu pare să vă audă! Se uită gânditor la ei. Spuneţi că e glumă? Sunteţi siguri că e glumă?

— Da, bineînţeles, se repezi Colin. Noi. Noi. N-am vrut să facem nici un rău.

— Dar atunci de ce nu se ridică mademoiselle Bridget?

— Nu înţeleg, spuse Colin.

— Haide, Bridget, o strigă şi Sarah nerăbdătoare. Nu mai zăcea acolo, făcând pe proasta!

— Ne pare teribil de rău, domnule Poirot, spuse Colin, presimţind ceva. Ne cerem mii de scuze.

— Nu trebuie să vă cereţi scuze, spuse Poirot, pe un ton deosebit.

— Ce vreţi să spuneţi? Colin se holbă la el. Se întoarse din nou: Bridget, Bridget, ce s-a întâmplat? De ce nu se ridică? De ce stă întinsă acolo?

Poirot îi făcu semn lui Desmond:

— Dumneavoastră, domnule Lee-Wortley, veniţi aici.

Desmond se duse la el.

— Luaţi-l pulsul, zise Poirot.

Desmond Lee-Wortley se aplecă. Atinse braţul. Încheietura mâinii.

— N-are puls. Îl privi pe Poirot. Braţul îi e ţeapăn. Doamne sfinte, e moartă cu adevărat! Poirot încuviinţă din cap:

— Da, e moartă. Cineva a transformat comedia în tragedie.

— Cineva, cine?

— Există o serie de urme care se duc şi se întorc. O serie de paşi ce seamănă foarte mult cu urmele pe care tocmai le-ai lăsat, domnule Lee-Wortley, venind de pe cărare până la acest loc.

Desmond Lee-Wortley se răsuci.

— Ce naiba. Mă acuzi? Pe mine? Eşti nebun! De ce naiba aş fi vrut s-o ucid pe fată?

— A. De ce? Ştiu eu? Să vedem.

El se aplecă şi, cu delicateţe, deschise degetele încleştate ale feţei.

Desmond răsuflă adânc. Îşi pironi privirea pe ceea ce era de necrezut, în palma moartei se găsea ceva ce părea a fi un rubin uriaş.

— E lucrul ăla al dracului din pudding? Strigă el. V – Ăsta e? Întrebă Poirot. Eşti sigur?

— Bineînţeles că da.

Cu o mişcare bruscă, Desmond se aplecă şi smulse piatra cea roşie din mina Bridgetei.

— Nu trebuia să faci asta, spuse Poirot cu reproş. Nimic nu trebuia atins.

— N-am atins trupul, nu? Dar acest lucru s-ar putea. S-ar putea pierde şi e o dovadă. Lucrul cel mai important este să aducem poliţia aici cât mai curînd posibil. Mă duc imediat să telefonez. ^

Se răsuci” pe călcâie şi alergă într-un suflet spre casă. Sarah se apropie repede de Poirot.

— Nu înţeleg, şopti ea. Faţa ei era albă ca varul. Nu înţeleg, îl prinse pe Poirot de braţ. Ce vroiaţi să spuneţi despre. Despre urme?

— Uitaţi-vă singură, domnişoară.

Urmele care duceau la cadavru şi se întorceau erau asemănătoare cu cele care îl însoţiseră pe Poirot până la cadavrul fetei şi înapoi.

— Vreţi să spuneţi. Că a fost Desmond? Nu cred!

Deodată, zgomotul unei maşini străpunse aerul curat. Roţile prinseră viteză. Văzură maşina destul de bine accelerînd pe alee şi Sarah recunoscu al cui era automobilul.

— E Desmond, zise. E maşina lui Desmond. El, el trebuie să fi plecat să aducă poliţia în loc să telefoneze. Diana Middleton ieşi în fugă din casă întrebându-l:

— Ce s-a întâmplat? Strigă ea, cu vocea întretăiată de emoţie. Desmond tocmai s-a repezit în clădire. Zicea că Bridget ar fi fost omorâtă, apoi a lovit de câteva ori în furcă telefonului dar era mort. Nu venea tonul. A spus că firele trebuie să fi fost tăiate. A mai spus că singurul lucru ce trebuia făcut era să aducă poliţia. De ce poliţia?

Poirot făcu un gest semnificativ.

— Bridget? Diana se holbă la el. Dar sigur. Nu-l cumva o glumă oarecare? Am auzit ceva. Ceva noaptea trecută. Am crezut că au de gând să vă joace o festă, domnule Poirot!

— Da, spuse Poirot, asta a fost intenţia – să-mi joace o festă. Dar acum să intrăm cu toţii în casă. O să murim de frig aici şi nu mai e nimic de făcut până când domnu! Lee Wortley se întoarce cu poliţia.

— Dar ascultă, spuse Colin, nu putem. Nu putem s-o lăsăm pe Bridget aici singură.

— Nu poţi s-o ajuţi cu nimic dacă rămâi, spuse Poirot cu blândeţe. Hai vino, e o tragedie tristă, foarte tristă, dar nu mai putem face nimic pentru a o ajuta pe domnişoara Bridget. Aşa că să intrăm, să ne încălzim şi să luăm poate o ceaşcă de ceai sau de cafea.

L-au urmat cu toţii ascultători în casă. Peverell era tocmai pe punctul de a bate gongul. Dacă i se părea extraordinar ca majoritatea celor din casă să fie afară şi ca Poirot să-şi facă apariţia în pijama şi palton, asta nu însemna că trebuia

să se manifeste în vreun fel. La vârsta sa înaintată, Peverell era majordomul perfect. Nu observă nimic dacă nu i se cerea să observe. Intrară cu toţii în sufragerie şi luară loc. Când primiră câte o ceaşcă de cafea şi începură a sorbi din ea, se auzi glasul lui Poirot.

— Trebuie să vă povestesc o istorioară. Nu vă pot spune toate detaliile, nu. Dar vă pot spune lucrurile în mare. Ele privesc un prinţişor care a venit în această ţară. A adus cu el o bijuterie faimoasă pe care trebuia s-o dea la remontat pentru doamna cu care avea să se căsătorească, dar, din nefericire, înainte de asta s-a împrietenit cu o tânără foarte frumoasă. Acestei tinere foarte frumoase nu-l păsa prea mult de tânăr, ci de bijuteria sa – aşa de mult că, într-o zi, ea a dispărut cu piatră preţioasă care aparţinuse de generaţii casei regale. Aşa că bietul tânăr e în încurcătură, vedeţi. Mai presus de toate nu-şi permite un scandal. Imposibil să se ducă la poliţie. De aceea vine la mine, la Hercule Poirot. „Recuperaţi-mi rubinul meu istoric”, îmi spuse el. Eh bien, această tânără are un prieten şi prietenul a făcut mai multe tranzacţii foarte dubioase. S-a ocupat cu şantajul şi cu vânzarea de bijuterii pesâe graniţă, întotdeauna a fost foarte inteligent. E suspectat, da, dar nu se poate dovedi nimic. Aflu că acest foarte inteligent domn va petrece Crăciunul aici, în această casă. E important ca tânăra cea frumoasă, după ce a pus mâna pe bijuterie, să dispară o vreme din circulaţie, astfel ca să nu se exercite presiuni asupra ei, să nu i se pună întrebări. Aşadar, se aranjează ca ea să vină aici, la Kings Lacey, în calitate de soră a domnului cel inteligent. Sarah tresări.

— O, nu. O, nu, nu aici! Nu aici cu mine!

— Dar aşa s-a întâmplat, spuse Poirot. Şi printr-un mic artificiu şi eu devin oaspete aici de Crăciun. Această tânără doamnă e prezentată că abia ieşită din spital. Se simte mult mai bine când vine aici. Dar soseşte vestea că vin şi eu, un detectiv – un foarte binecunoscut detectiv. De îndată, cum s-ar spune, intră în panică. Ascunde rubinul în primul loc

care-l trece prin minte şi, apoi, foarte repede, se simte rău şi se pune pe zăcut la pat. N-ar vrea s-o văd, deoarece, fără îndoială, am o fotografie şi aş recunoaşte-o. E foarte plictisitor pentru ea, da, dar trebuie să rămână în cameră şi fratele ei să-l aducă sus tăvile Cu mâncare.

— Şi rubinul? Întrebă Michael.

— Cred, spuse Poirot, că, în momentul în care s-a anunţat că sosesc, tânăra era în bucătărie cu voi toţi, care făceaţi haz şi discutaţi şi amestecaţi în puddingurile de Crăciun. Acestea sunt puse în vase şi tânăra ascunde Rubinul, înfâgându-l într-unul din puddinguri. Dar nu în cel pe care urma să-l mâncam în ziua de Crăciun. O, nu, acela – ea ştia – se află într-un vas special. Ea-l vira în celălalt, care e destinat a fi servit de Anul Nou. Până atunci avea să plece şi în ziua plecării, fără îndoială, puddingul acela avea s-o însoţească. Dar, ştiţi mâna Destinului! Chiar în dimineaţa de Crăciun are loc un accident. Puddingul de Crăciun din vasu! Său decorativ'e scăpat pe lespezile de piatră din bucătărie şi vasul se face bucăţele. Aşa că ce era de făcut? Bună doamnă Ross ia celălalt pudding şi-l trimite la masă.

— Doamne Sfinte, zise Colin, vreţi să spuneţi că de Crăciun, când bunicul îşi servea puddingul, ceea ce a găsit în gură era un rubin adevărat?

— Exact, confirmă Poirot şi vă puteţi imagina emoţiile domnului Desmond Lee-Wortley, când l-a văzut. Eh bien, ce urmează? Rubinul a trecut din mâna în mina. Eu îl examinez şi reuşesc, cu naturaleţe să-l strecor în buzunar, într-un mod degajat, ca şi cum nu mă interesa. Dar, cel puţin o persoană a observat ce-am făcut. După ce m-am băgat în pat, persoana aceea vine să caute în cameră, inclusiv mă controlează şi pe mine. Nu găseşte rubinul. De ce?

— Pentru că, interveni Michael cu sufletul la gură, îl dăduseţi lui Bridget. La asta vă referiţi. Şi de aceea. Dar nu prea înţeleg. Adică. Ia ascultaţi, ce s-a întâmplat de fapt?

Poirot îi zâmbi.

— Veniţi acum în bibliotecă, spuse el şi uitaţi-vă pe fereastră şi am să vă arăt ceva care vă va explica misterul. El o luă înainte şi ceilalţi îl urmară.

— Gândiţi-vă încă o dată la scena crimei, îi îndemnă Poirot.

Făcu semn spre fereastră. O exclamaţie simultană izbucni de pe buzele însoţitorilor săi. Nu mai era nici un

—l – cadavru în zăpadă, nici o urmă de tragedie nu părea să fi rămas, în afară de o grămadă de zăpadă răscolită.

— N-a fost numai un vis, nu-l aşa? Şopti Colin. A.a luat cineva cadavrul?

— A, făcu Poirot. Vedeţi? Misterul cadavrului dispărut. Dădu din cap şi-n ochi îi apăru o luminiţă.

— Doamne Sfinte, strigă Michael. Domnule Poirot aţi, v-aţi. O, aţi râs de noi tot timpul!

Lui Poirot îi străluceau ochii mai mult ca oricând.

— E adevărat, copii, am pus şi eu la cale o mică glumă. Ştiam de complotul vostru, aşa c-am aranjat un contracomplot propriu. Ah, vottă mademoiselle Bridget. Sper că nu vi s-a întâmplat nimic rău pentru că aţi zăcut în zăpadă? Niciodată nu mi-aş ierta dacă v-aţi alege cu o pneumonie.

Bridget tocmai intrase în cameră. Purta o fustă groasă şi un pulovăr de lână. Râdea.

— Ţi-am trimis un ceai fierbinte în cameră, spuse Poirot aspru. L-ai băut?

— O înghiţitură a fost suficientă, zise Bridget. Mă simt foarte bine. Am jucat bine, domnule Poirot? Doamne, braţul încă mă mai doare din cauza garoului ăluia pe care m-aţi făcut să-l pun.

— Ai fost splendidă, draga mea, jubilă Poirot. Splendidă. Dar ştii, toţi ceilalţi sunt încă nelămuriţi. Noaptea trecută m-am dus la domnişoara Bridget. I-am spus că ştiam despre micul vostru complot şi am rugat-o să joace un rol şi pentru mine. L-a făcut într-un mod foarte inteligent, întâi a lăsat urmele de paşi cu o pereche de pantofi de-ai domnului Lee-Wortley.

Sarah spuse cu o voce răguşită:

— Dar ce înseamnă toate astea, domnule Poirot? Ce rost a avut să-l trimiteţi pe Desmond să aducă poliţia? Se vor supăra foarte tare când vor descoperi că nu e decât o farsă.

Poirot dădu încet din cap.

— Dar n-am crezut nici o clipă, domnişoară, că domnul Lee-Wortley s-a dus să aducă poliţia. Crima e un lucru în care domnul Lee-Wortley nu vrea să fie amestecat. S-a pierdut rău cu firea. Tot ceea ce a văzut a fost şansa de a pune mâna pe rubin. L-a smuls, a pretins că telefonul e deranjat şi a zbughit-o cu o maşină sub pretextul că aduce poliţia. Cred că a fost ultima oară când l-ai mai văzut, cel puţin pentru o bucată bună de timp. După câte ştiu, dispune de propriile sale mijloace de a părăsi Anglia. Are un avion, nu-l aşa, domnişoară?

Sarah îl aprobă: * – Da, spuse ea. Ne gândeam să. Se opri.

— Vroia să fugiţi cu el cu avionul, nu-l aşa? Eh bien, e o metodă foarte bună de a scoate bijuterii furate peste graniţă. Când fugi cu o fată şi în jurul evenimentului se face multă publicitate, atunci nu mai eşti suspectat de a scoate din ţară bijuterii de valoare istorică. O, da, asta ar fi fost un camuflaj foarte bun.

— Dar nu pot să cred, spuse Sarah. Nu cred un cuvânt din toate astea!

— Atunci întrebaţi-o pe sora lui, o îndemnă Poirot, făcându-l cuiva semn cu capul peste umărul ei.

Sarah îşi întoarse furioasă capul.

O blondă platinată stătea în prag. Purta o haină de blană şi avea un aer ameninţător. Era evident foarte iritată.

— Soră, pa dracu, începu, cu un hohot scurt, neplăcut. Porcul ăla nu e frate-miu. Deci a spălat puţină, nu şi m-a lăsat pe mine să plătesc oalele sparte? Toată treaba a fost ideea lui! El a pus-o la cale! Zicea că scoatem bani din piatră preţioasă. Că ei n-o să ne dea niciodată în judecată de teama scandalului. Puteam oricând să-l ameninţ că voi spune că Aii mi-a dăruit bijuteria lui istorică. Des şi cu mine

trebuia să împărţim prada la Paris. Şi acum, porcul fuge fără mine! L-aş omorî! Se opri brusc. Cu cât mă car mai repede de aici. Poate chema cineva un taxi?

— O maşină vă aşteaptă la uşa principală pentru a vă duce la gară, domnişoară, o lămuri Poirot.

— V-aţi gândit la toate, nu-l aşa?

— La cele mai multe, spuse Poirot cu modestie.

Dar Poirot nu avea să scape aşa uşor. Când se întoarse în sufragerie, după ce o ajută pe aşa – zisa domnişoară Lee-Wortley să se urce în maşină, Colin îl luă la întrebări. Era încruntat.

— Uite ce e, domnule Poirot. Ce s-a întâmplat cu rubinul? Vreji să spuneţi că l-aţi lăsat să plece cu el?

Poirot se schimbă la faţă. Îşi răsuci mustăţile. Părea stânjenit.

— Încă îl mai pot recupera, spuse în şoaptă. Mai sunt soluţii. Mai pot.

— Bine, dar să-l lăsaţi pe porcul ăla s-o şteargă cu rubinul, se băgă în vorbă şi MichaeL Bridget fu mai aspră:

— O să aibă el de furcă, nu, cu noi? Strigă ea. Nu-l aşa, domnule Poirot?

— R Să mai facem o ultimă scamatorie împreună, domnişoară? Ia pipăiţi buzunarul meu stâng.

Bridget îşi băgă mâna în el. Scoase o exclamaţie de triumf şi ridică sus un rubin mare strălucind în toată splendoarea sa roşie.

— Înţelegeţi, explică Poirot, cel ce era în mâna ta încleştată era un fals. L-am adu» de la Londra pentru cazul în care puteam să-l substitui celui adevărat, înţelegeţi? Nu vrem scandal. Domnul Desmond Va încerca să plaseze rubinul acela în Paris sau în Belgia sau acolo unde are relaţiile lui şi atunci se va dovedi că piatra nu este autentică! Ce putea fi mai excelent? Totul se sfârşeşte cu bine. Scandalul este evitat, prinţişorul meu îşi va primi rubinul înapoi, el se va întoarce în ţara sa şi va avea o nuntă

sobră şi, să sperăm o căsătorie fericită. Toate se termină cu bine!

— Dar nu şi pentru mine, murmură Sarah cu vocea stinsă.

Vorbi aşa de încet încât numai Poirot o auzi. El dădu uşor din cap.

— Greşiţi, domnişoară Sarah, când spuneţi asta. Aţi câştigat experienţă. C5rice experienţă este folositoare, în pofida a ceea ce credeţi acum, vă aşteaptă doar fericirea.

— Asta spuneţi dumneavoastră, făcu Sarah.

— Dar, uitaţi, domnule Poirot, interveni iar Colin tot încruntat. De unde aţi ştiut de înscenarea pe care aveam de gând s-o punem la cale pentru dumneavoastră?

— E treaba mea să aflu lucrurile, îi răspunse Hercule Poirot, răsucindii-şi mustaţa.

— Da, dar nu văd cum aţi fi putut reuşi. A trăncănit cineva. A venit cineva şi v-a spus?

— Nu, nu, nu aşa.

— Dar cum? Spuneţi-ne cum? Toţi au strigat în cor:

— Da, spuneţi-ne cum?

— Dar nu se poate a protestat Poirot. Dacă aflaţi cum am dedus, asta n-o să vă spună nimic. Ar fi ca şi cum un scamator v-ar arăta artificiile sale!

— Spune-ne, spune-ne, domnule Poirot!

— Chiar doriţi să vă destăinui şi acest ultim mister?

— Da, haide, vorbeşte!

— Ah, nu cred că pot. Veţi fi dezamăgiţi.

— Haide, haide, domnule Poirot, spune-ne. Cum ai aflat?

— Ei bine, şedeam în bibliotecă lângă fereastră într-un fotoliu, ieri după ceai şi mă odihneam. Aţipisem şi când m-am trezit v-am auzit discutând planurile voastre afară, exact lângă fereastră şi partea de sus a acesteia era deschisă.

— Asta-l tot? Strigă Colin dezgustat. Ce simplu!

— Nu-l aşa? Spuse Hercule Poirot, zâmbind. Vedeţi? Sunteţi dezamăgiţi!

— În sfârşit, acum ştim, oricum, totul, spuse Michael.

— Chiar? Murmură Hercule Poirot către sine. Eu nu. Tocmai eu, a cărui treabă e să cunoască lucrurile.

Ieşi în hol, dând uşor din cap. Poate, pentru a douăzecea oară îşi scoase din buzunar o bucată cam murdară de hârtie: „NU MÂNCAŢI DIN NICI UNUL DIN PUDDIN-GURILE CU PRUNE. CINEVA CARE VĂ VREA BINELE”.

Hercule Poirot dădu meditativ din cap. El care le putea explica pe toate, nu putea explica asta! Umilitor! Cine o scrisese? De ce o scrisese? Până nu va descoperi acest lucru nu va avea nici o clipă de linişte. Deodată se trezi din meditaţie, la auzul cuiva care răsufla din greu. Se uită în jos. Pe duşumea, îndeletnicindu-se cu o perie şi-o găletuşă era o fiinţă legată la cap şi cu un halat înflorat. Se holba la hârtia din mâna lui. • – O, domnule, făcu persoana. O, domnule, vă rog.

— Cine eşti, mon enfant? Întrebă Poirot inspirat.

— Annie Bates, domnule, vă rog. Am venit aici s-o ajut pe doamna Ross. N-am vrut, domnule, n-am vrut. Să fac nimic ce nu trebuia. Am avut intenţii bune, domnule. Pentru binele dumneavoastră vreau să zic.

O rază de lumină pentru Poirot. Întinse bucata murdară de hârtie.

— Tu ai scris asta Annie?

— N-am vrut să fac nici un rău, domnule. Zău, că n-am vrut.

— Sigur că nu, Annie. Îi zâmbi. Dar povesteşte-mi despre asta. De ce-ai scris-6?

— Ei bine, erau amândoi. Domnul Lee-Wortley şi soră-sa. Sunt sigură că nu era sora lui. Nimeni n-a crezut! Şi nu era de loc bolnavă. V-o pot spune cu toţii. Ne gândeam – cu toţii ne gândeam – că se petrece ceva ciudat. Am să vă spun drept, domnule, eram în baia ei pentru a-l pune prosoape curate şi am ascultat la uşă. El era în cameră şi discutau. Am auzit ce şi-au spus foarte clar: „Acest detectiv, spunea el, acest tip, Poirot, care are să vină. Trebuie să facem ceva. Trebuie să scăpăm de el cât mai curînd posibil”. Şi apoi a

întrebat-o pe un ton cât se poate de urât, aproape sinistru, cu voce scăzută: „Unde l-ai pus?”. Şi ea i-a răspuns: „în pud-ding”. Oh, domnule, inima mi-a tresărit atât de tare c-am crezut c-o să mor. Am crezut că vroiau să vă otrăvească cu puddingul de Crăciun. Nu ştiam ce să fac! Doamna Ross, nu ar fi dat crezare uneia ca mine. Atunci mi-a venit ideea să vă scriu un avertisment. Aşa am făcut şi l-am pus pe pernă ca să-l găsiţi când vă culcaţi.

Annie se opri cu răsuflarea tăiată.

Poirot o examina grav câteva minute.

— Vezi prea multe filme de senzaţie, aşa mi se pare, Annie, îi spuse, în cele din urmă, sau poate, televiziunea are efecte asupra ta! Dar important e faptul că ai inimă bună şi o anumită ingeniozitate. Când mă întorc la Londra am să-ţi trimit de acolo un cadou.

— O, vă mulţumesc, domnule. Vă mulţumesc foarte mult.

— Ce ţi-ai dori. Annie, drept cadou?

— Orice mi-ar place, domnule. Aş putea să primesc orice-nii place?

— Dacă e rezonabil, da, spuse Hercule Poirot, prudent.

— O, domnule, aş putea avea o pudrieră? Una adevăratĂ. Cu căpăi uiic pocneşte ca pudriera surorii aceleia a domnului lee-Wortiev dar nu-f era soră, nu-l aşa?

— Da, da, cred că se aranjează, îi răspunse Poirot.

Interesant, îşi aduse el aminte. Eram într-un muzeu, mai zilele trecute, studiind nişte antichităţi din Babilon sau cam de pe aeolo vechi de mii de ani. Şi printre ele erau cutii cu cosmetice. Inima de femeie nu se schimbă.

— Poftim, ce-aţi zis, domnule, întrebă Annie.

— Nimic, mă gândeam. O să-ţi primeşti pudriera, copilă.

— O, vă mulţumesc, domnule. O, vă mulţumesc foarte mult!

Annie se duse plutind de fericire. Poirot privi cum se depărtează şi dădu satisfăcut din cap.

— A, îşi spuse. Şi-acum să plecăm. Nu mai e nimic de făcut aici, Nişte braţe îl luară de după umeri, prin surprindere.

— Dacă ai stat sub vâsc. Zise Bridget. Hercule Poirot fu încântat. Îi plăcu foarte mult. Îşi spuse că petrecuse un Crăciun foarte frumos.

Expresul de Plymouth.

Alee Simpson, R. N. St urcă de pe peronul de la Newton Ahhot într-un compartiment de clasa I al expresului de Plymouth. Un hamal îl urmă cu un geamantan greu. Era pe punctul de a-l face vânt pe grătarul pentru bagaje, eînd tânărul marinar îl opri.

— Nu, lasă-l pe scaun, îl pun eu sus mai târziu. Poftim.

— Mulţumesc, domnule.

Hamalul se retrase cu un bacşiş gras. Uşile se închiseră şi o voce de stentor strigă: „Numai spre Plymouth. Legătură prentru Torquay Piymouth, următoarea staţie”. Apoi se auzi un fluierat şi trenul porni uşor din gară.

Locotenentul Simpson era singur în compartiment. Aerul de decembrie era rece şi închise geamul. Apoi inspiră într-o doară şi se încruntă. Ce miros venea! Îi reamintea de timpul petrecut în spital şi de operaţia la picior. Da, cloroform; asta era!

Coborî geamul din nou şi-şi schimbă locul pentru unul cu spatele la locomotivă, îşi scoase pipa din buzunar şi o aprinse. Câtva timp stătu liniştit, uitându-se afară în noapte şi fumând.

Apoi se ridică şi, deschizându-şi valiza, scoase nişte ziare şi reviste şi, închizând-o la loc, se strădui s*-o bage sub scaunul de vis-â-vis, fără succes. Ceva ascuns nu-l permitea. O împinse mai tare şi cu mai multă nerăbdare, dar, totuşi, jumătate din ea rămânea în afară.

1 Koyal Navy

De ce dracu nu intră? Îşi zise şi, trăgând-o în afară dej tot, se aplecă şi se uită sub scaun.

O clipă mai târziu un ţipăt răsună în noapte şi trenul cel lung se opri, fără să vrea, ascultător la tragerea semnalului de alarmă.

— Mon ami, spuse Poirot, ştiu că ai fost foarte interesat de misterul din expresul de Plymouth. Citeşte asta!

Am luat notă pe care mi-o întinsese peste masă. Era scurtă şi la obiect.

Dragă domnule, V-aş fi recunoscător dacă îmi veţi face o vizită cât de curînd veţi crede de cuviinţă. Al dumneavoastră, Ebenezer Halliday.

N-am făcut imediat legătura, aşa că m-am uitat întrebător la Poirot.

În loc de răspuns, apucă ziarul şi citi tare: „O descoperire senzaţională a fost făcută noaptea trecută. Un tânăr ofiţer de marină, care se reîntorcea la Plymouth, a găsit sub scaunul din compartimentul său cadavrul unei femei înjunghiate în inimă. De îndată, ofiţerul a tras semnalul de alarmă şi trenul a fost oprit. Femeia, care avea în jur de 30 de ani şi era elegant îmbrăcată, nu a fost încă identificată".

Şi, mai târziu am dat peste asta: „Femeia găsită moartă în expresul de Plymouth a fost identificată ca doamna Rupert Carrington". Ei, vezi acum, prietene? Sau, dacă încă nu, îţi mai spun şi asta: doamna Rupert Camngton a fost, înainte de căsătorie, Flossie Halliday, fiica bătrânului Halliday, regele oţelului din America.

— Şi el a trimis după tine? Splendid!

— I-am făcut un mic serviciu în trecut; o afacere cu nişte acţiuni la purtător. Şi, odată, când am fost la Paris pentru o vizită regală, mi-a fost arătata domnişoara Flossie. La jolie petite pensionnairel Ea avea şi o zestre frumoasă! Aceasta a dus la necaz. A făcut o alegere proastă.

— Cum s-a întâmplat?

— Un anume conte de la Rochefour. Un bien mauvais sujetl Un tip nepotrivit, cum aţi spune voi. Un aventurier, pur şi simplu, care ştia cum să atragă o tânără romantică. Din fericire, tatăl ei a aflat la timp. A dus-o degrabă înapoi în America. Acum câţiva ani am auzit de căsătoria ei, dar nu ştiu nimic despre soţ.

— Hm, am zis. Onorabilul domn Rupert Carrington nu stă pe roze după toate socotelile. Cred că a intrat bine în toţi banii şi mi-l imaginez pe bătrânul Halliday apărând la timp. Aş zice că greu i s-ar putea găsi perechea unui tânăr ticălos prezentabil, foarte manierat şi fără nici un fel de scrupule.

— Ah, biata fată! Elle n'estpas bien tombte!

— Îmi închipui că el i-a dat de înţeles de la început că banii şi nu altceva l-au atras la ea. Cred că s-au îndepărtat aproape imediat, în ultimul timp am auzit vorbindu-se despre un divorţ definitiv.

— Bătrânul Halliday nu e prost. El nu ar lăsa să i se ducă banii ei pe apa sâmbetei.

— Chiar aşa. Oricum, ştiu precis că domnul Rupert se zice că este extrem de strâmtorat.

— Aha! Tocmai mă întrebam.

— Ce te întrebai?

— Prietene dragă, nu sări la mine chiar aşa. Văd că te interesează. Ce-ar fi să mă însoţeşti la domnul Hailiday. E o staţie de taxiuri la colţ.

Câteva minute au fost suficiente pentru a ajunge la şuperba casă din Park Lane, închiriată de magnatul american. ^ Am fost conduşi în bibliotecă şi aproape imediat a apărut uni bărbat înalt şi voinic, cu ochi pătrunzători şi o bărbie ascuţită. L – Domnul Poirot? Întrebă domnul Hailiday. Cred căi nu este nevoie să vă spun pentru ce am apelat la dum [neavoastră. Aţi citit în ziare. Şi eu nu sunt omul care să stea j mult pe gânduri. Am auzit că sunteţi la Londra şi mi-ami reamintit ce treabă bună aţi făcut cu acţiunile acelea. Nu uit f pe nimeni. Am pus pe roate Scotâand Yard-ul, dar vreau să am şi omul meu. Banii nu sunt o problemă. Toţi dolarii i-am adunat pentru fetiţa mea. Şi-acum că s-a dus, am să cheltui până la ultimul cent să-l prind pe nenorocitul de ticălos care a făcut-o! Înţelegeţi? Aşa că-l treaba dumneavoastră să-mi daţi „marfa”.

Poirot se înclină.

— Accept, domnule, cu atât mai mult cu cât am văzut-o pe fiica dumneavoastră la Paris de mai multe ori. Şi-acum am să vă întreb să-mi spuneţi ceva despre împrejurările călătoriei ei la Plymouth şi orice alte detalii care v-ar părea utile în acest caz.

— Bine, pentru început să vă spun că nu se ducea la Plymouth. Se ducea la o petrecere la Avonmead Court, locuinţa ducesei de Swansea. A plecat din Londra, de la Pad-dington la ora 12 şi 14 minute şi a ajuns la Bristol (unde trebuia să schimbe trenul) la ora 2 şi 50 de minute. Ex-presurile de Plymouth, desigur, merg prin Westbury şi nu se apropie de loc de Bristol. Cel de ora 12 şi 14 minute merge fără să se oprească până la Bristol, după care are staţii la Weston, Taunton, Exeter şi Newton Abbot. Fiica mea călătorea singură în compartimentul care-l fusese rezervat până la Bristol, camerista ei aflându-se într-un compartiment de clasa a IlI-a în vagonul următor.

Poirot încuviinţă şi domnul Halliday continuă:

— Petrecerea de la Avonmead Court urma să fie una grozavă, cu mai multe baluri şi, în consecinţă, fata mea îşi luase cu ea aproape t^atc bijuteriile, în valoare de circa î00000 de dolari.

— Un moment, îl întrerupse Poirot. Cine ţinea bijuteriile? Fata dumneavoastră sau servitoarea?

— Fata mea întotdeauna le ţinea la ea, într-o casetă mică albastră marocană.

— Continuaţi, domnule.

— La Bristol, servitoarea, Jane Mason, a luat bagajul şi haina stăpânei sale, care erau la ea şi a venit la uşa compartimentului lui Flossie. Spre marea ei surpriză, fata mea i-a spus că nu coboară la Bristol, ci merge mai departe, îi ordonă servitoarei să ia valiză şi să o depună la camera de bagaje din gară. Apoi putea să servească un ceai la bufet, dar trebuia să-şi aştepte stăpâna în gară, care avea să se reîntoarcă la Bristol cu un alt tren în cursul după-amiezii. Deşi foarte uimită, servitoarea făcu aşa cum i se spusese. A

dus valiza la bagaje şi a băut ceai. Dar tren după tren veneau şi stăpâna nu apărea. După sosirea şi a ultimului tren, lăsă valiza unde era şi se duse la hotelul de lângă gară pentru noapte, în dimineaţa aceasta a citit despre tragedie şi s-a întors acasă cu primul tren.

— Nimic n-ar putea justifica brusca schimbare a programului de către fiica dumneavoastră?

— Uitaţi despre ce e vorba: după Jane Mason, la Brisţol, Flossie nu mai era singură în compartimentul ei. Mai era – Ce te întrebai?

— Prietene dragă, nu sări la mine chiar aşa. Văd că te interesează. Ce-ar fi să mă însoţeşti la domnul Halliday. E o staţie de taxiuri la colţ.

Câteva minute au fost suficiente pentru a ajunge la şuperba casă din Park Lane, închiriată de magnatul american. Am fost conduşi în bibliotecă şi aproape imediat a apărut un bărbat înalt şi voinic, cu ochi pătrunzători şi o bărbie ascuţită.

— Domnul Poirot? Întrebă domnul Halliday. Cred că nu este nevoie să vă spun pentru ce am apelat la dumneavoastră. Aţi citit în ziare. Şi eu nu sunt omul care să stea mult pe gânduri. Am auzit că sunteţi la Londra şi mi-am reamintit ce treabă bună aţi făcut cu acţiunile acelea. Nu uit pe nimeni. Am pus pe roate Scotâand Yard-ul, dar vreau să am şi'omul meu. Banii nu sunt o problemă. Toţi dolarii i-am adunat pentru fetiţa mea. Şi-acum că s-a dus, am să cheltui până la ultimul cent să-l prind pe nenorocitul de ticălos care a făcut-o! Înţelegeţi? Aşa că-l treaba dumneavoastră să-mi daţi „marfa”.

Poirot se înclină.

— Accept, domnule, cu atât mai mult cu cât am văzut-o pe fiica dumneavoastră la Paris de mai multe ori. Şi-acum am să vă întreb să-mi spuneţi ceva despre împrejurările j călătoriei ei la Plymouth şi orice alte detalii care v-ar părea | utile în acest caz.

— Bine, pentru început să vă spun că nu se ducea la Plymouth. Se ducea la o petrecere la Avonmead Court, locuinţa ducesei de Swansea. A plecat din Londra, de la Pad-dington la ora 12 şi 14 minute şi a ajuns la Bristol (unde trebuia să schimbe trenul) la ora 2 şi 50 de minute. Ex-presurile de Plymouth, desigur, merg prin Westbury şi nu se apropie de loc de Bristol Cel de ora 12 şi 14 minute merge fără să se oprească până la Bristol, după care are staţii la Weston, Taunton, Exeter şi Newton Abbot. Fiica mea călătorea singură în compartimentul care-l fusese rezervat până la Bristol, camerista ei aflându-se într-un compartiment de clasa a IlI-a în vagonul următor.

Poirot încuviinţă şi domnul Halliday continuă:

— Petrecerea de la Avonmead Court urma să fie una grozavă, cu mai multe baluri şi, în consecinţă, fata mea îşi luase cu ea aproape toate bijuteriile, în valoare de circa î00000 de dolari.

— Un moment, îl întrerupse Poirot. Cine ţinea bijuteriile? Fata dumneavoastră sau servitoarea?

— Fata mea întotdeauna le ţinea la ea, într-o casetă mică albastră marocană.

— Continuaţi, domnule.

— La Bristol, servitoarea, Jane Mason, a luat bagajul şi haina stăpânei sale, care erau la ea şi a venit îa uşa compartimentului lui Flossie. Spre marea ei surpriză, fata mea i-a spus că nu coboară la Bristol, ci merge mai departe, îi ordonă servitoarei să ia valiză şi să o depună la camera de bagaje din gară. Apoi putea să servească un ceai la bufet, dar trebuia să-şi aştepte stăpâna în gară, care avea să se reîntoarcă la Bristol cu un alt tren în cursul după-amiezii. Deşi foarte uimită, servitoarea făcu aşa cum i se spusese. A dus valiza la bagaje şi a băut ceai. Dar tren după tren veneau şi stăpâna nu apărea. După sosirea şi a ultimului tren, lăsă valiza unde era şi se duse la hotelul de lângă gară pentru noapte, în dimineaţa aceasta a citit despre tragedie şi s-a întors acasă cu primul tren.

— Nimic n-ar putea justifica brusca schimbare a programului de către fiica dumneavoastră?

— Uitaţi despre ce e vorba: după Jane Mason, la Brisţol, Flossie nu mai era singură în compartimentul ei. Mai era un bărbat care se uita pe fereastră, aşa încât ea nu i-a putut vedea faţa.

— Trenul are un coridor, nu-l aşa?

— Da.

— Pe ce parte era coridorul?

— Pe partea peronului. Fata mea a stat pe coridor cât timp a vorbit cu Mason.

— Şi nu vă îndoiţi nici o clipă, mă scuzaţi! Poirot se ridică şi îndreptă cu grijă trusa de scris de pe birou, care era puţin strâmba.

— Je vous demande pardon, continuă el, luând iar loc. Mă enervează când văd ceva strâmb. Ciudat, mi? Voiam să zic, domnule, că nu există nici o îndoială în mintea dumneavoastră în legătură cu faptul că aceea întâlnire neaşteptată ar fi cauza schimbării bruşte de plan a fetei dumneavoastră.

— Pare singura presupunere rezonabilă.

— N-aveţi idee cine ar putea fi domnul în chestiune? Milionarul ezită o clipă, apoi răspunse:

— Nu, nu ştiu de loc.

— Acum, în legătură cu descoperirea corpului.

— A fost descoperit de un tânăr ofiţer de marină care a dat imediat alarma. Era un doctor în tren, care a examinat corpul. Ea a fost adormkă mai întâi cu cloroform şi apoi înjunghiată. El a fost de părere că era moartă de vreo patru ore, aşa că trebuie să se fi întâmplat imediat după ce expresul a plecat din Bristol, probabil până la Weston, sau între Wes-ton şi Taunton.

— Şi caseta cu bijuterii?

— Domnule Poirot, caseta cu bijuterii a dispărut.

— Încă un lucru, domnule. Cui îi revine averea fetei dumneavoastră la moartea ei?

— Flossie a făcut un testament imediat după căsătorie, lăsând totul soţului ei: Ezită o clipă, apoi continuă: pot să vă spun, domnule Poirot, că-l consider pe ginerele meu un ticălos fără principii şi că, la sfaturile mele, fata mea era pe punctul de a se despărţi legal de el, ceea ce nu era o problemă dificilă. I-am pus banii pe numele ei în aşa fel încât el nu se putea atinge de ei în timpul vieţii, dar, deşi trăiau cu totul despărţiţi de câţiva ani, îi acoperea frecvent cererile de bani ca să evite un scandal public. Totuşi, eu eram hotărât să pun capăt acestei chestiuni, Până la urmă, Flossie a acceptat şi avocaţii mei au primit împuternicirea să înceapă ptpcedurile de divorţ.

— Şi unde este domnul Carrington?

— La Londra. Cred că a fost în provincie ieri, dar s-a întors aseară.

Poirot se gândi puţin. Apoi zise:

— Cred că asta-l tot, domnule.

— Vreţi să o vedeţi pe servitoarea Jane Mason?

— Dacă se poate?

Halliday sună dintr-un clopoţel şi-l dădu un ordin scurt valetului.

După câteva minute Jane Mason intră în cameră – o femeie respectabilă, cu trăsături dure, lipsită de emoţii în faţa tragediei, cum numai un bun servitor poate fi.

— Îmi permiteţi să vă pun câteva întrebări? Stăpâna dumitale, arăta ca deobicei înaintea plecării de ieri dimineaţă? Nu era emoţionată sau agitată?

— O, nu, domnule!

— Dar la Bristol nu era cumva schimbată?

— Ba da, foarte supărată, atât de nervoasă că nu părea să ştie ce spune.

— Ce-a spus exact?

— Ei bine, domnule, după câte îmi amintesc a spus aşa: „Mason, mi-am schimbat planurile. S-a întâmplat ceva, vreau să zic că nu mai cobor aici. Trebuie să merg mai departe. Dă jos valiză şi pune-o la bagaje; apoi serveşte un

ceai şi aşteaptă-mă în gară. Să vă aştept aici, doamnă? Am întrebat. Da, da. Nu pleca din gară. O să vin cu un tren mai târziu. Nu ştiu când. Nu cred că foarte târziu. Foarte bine, doamnă, am spus eu. Nu era de competenţa mea să pun întrebări, dar mi s-a părut foarte straniu.” – Nu semăna cu stăpâna dumitale, nu?

— Parcă nu era ea, domnule.

— La ce te-ai gândit?

— Ei bine, domnule, m-am gândit că era din cauza domnului din compartiment. N-a vorbit cu el, dar s-a întors o dată sau de două ori, ca şi cum l-ar fi întrebat dacă e bine ce face.

— Dar n-ai-văzut faţa domnului?

— Nu, domnule, a stat cu spatele la mine tot timpul.

— Poţi să-l descrii cumva?

— Avea un pardesiu galben deschis şi o şapcă. Era înalt şi subţire şi părul de la spate era negru.

— Nu-l cunoşteai?

— O, nu, nu cred.

— Nu era cumva stăpânul dumitale, domnul Carrington? Mason parcă tresări.

— O, nu cred, domnule!

— Dar nu eşti sigură?

— Era cam de talia stăpânului, domnule, dar nu m-am gândit niciodată să fie el. Îl vedeam atât de rar. N-aş putea spune că n-a fost el!

Poirot ridică un ac cu gămălie de pe covor, se încruntă la el sever şi apoi continuă:

— Ar fi fost posibil ca bărbatul să se fi urcat în tren la Bristol, înainte ca tu să ajungi la compartiment?

Mason a stat pe gânduri.

— Da, domnule, cred că ar fi putut. Compartimentul meu era foarte aglomerat şi mi-au trebuit câteva minute pentru a coborî. Apoi, era o mare mulţime pe peron şi asta m-a făcut să întârzii din nou. Dar el ar fi avut numai un minut sau două pentru a vorbi atunci cu stăpâna. Am considerat

că venise de-a lungul coridorului – Asta-l mai probabil, cu siguranţă. Poirot făcu o pauză şi era tot încruntat.
— Ştiţi cum era îmbrăcată doamna? Ziarele dau detalii, dar aş vrea să mi le confirmaţi.
— Purta o tocă din blană de vulpe cu un voal alb cu puncte şi un taior frez – o nuanţă care-l numită electrică.
— Hm, cam izbitor.
— Da, remarcă domnul Halliday. Inspectorul Japp speră că asta ne-ar putea ajuta să fixăm locul unde s-a produs crima. Oricine a văzut-o şi-ar aduce aminte de ea.
— Pr£cis£mentl Mulţumesc, domnişoară. Servitoarea părăsi camera.
— Ei bine, se ridică brusc Poirot. Asta-l tot ce pot să fac aici, în afară de faptul, domnule, de a vă cere să-mi spuneţi totul, dar absolut totul!
— Dar aşa am făcut.
— Sunteţi sigur?
— Absolut.
— Atunci nu mai este nimic de spus. Trebuie să refuz cazul.
— De ce?
— Pentru că nu aţi fost sincer cu mine.
— Vă asigur.
— Nu, îmi ascundeţi ceva.
Urmă o pauză şi, apoi, Halliday scoase o bucată de hârtie din buzunar şi i-o întinse prietenului meu.
— Cred că la asta vă referiţi, domnule Poirot, deşi, cum de ştiţi de ea, îmi întrece orice închipuire!
Poirot zâmbi şi despături hârtia. Era o epistolă cu un scris fin, înclinat. Poirot o citi cu glas tare: „Chere Madame, Aştept cu nerăbdare şi infinită plăcere fericirea de a vă întâlni din nou. După răspunsul vostru atât de amabil la scrisoarea mea, cu greu îmi stăpânesc nerăbdarea. N-am uitat niciodată acele zile de la Paris. Este îngrozitor că trebuie să părăsiţi Londra mâine. Totuşi, foarte curînd şi poate mai repede decât vă gândiţi, o să am bucuria de a

revedea încă odată doamna a cărei imagine mi-a stăpânit întotdeauna inima.

Primiţi, chere madame, toate asigurările celor mai devotate şi neschimbate sentimente ale mele.

Armând de la Rochefour”

Poirot îi dădu înapoi scrisoarea lui Halliday şi se înclină.

— Îmi imaginez, domnule, că nu ştiaţi că fata dumneavoastră intenţiona să-şi reînnoiască legătura cu contele de la Rochefour.

— A venit ca un trăsnet pentru mine! Am găsit această scrisoare în geanta ei. După cum posibil ştiţi, domnule Poirot, acest aşa – numit conte este un aventurier de cea mai proastă speţă.

Poirot fu de acord.

— Dar vreau să ştiu cum de-aţi aflat de existenţa acestei scrisori?

Prietenul meu zâmbi.

— Domnule Halliday, n-am ştiut. Dar pentru a lua urme de paşi şi a recunoaşte scrum de ţigară nu-l suficient pentru un detectiv. El trebuie să fie şi un bun psiholog! Ştiam că nu vă plăcea şi că nu aveaţi încredere în ginerele dumneavoastră. El beneficiază de pe urma morţii fiicei dum-neavostră: descrierea servitoarei privind bărbatul misterios concordă suficient cu o recunoaştere a sa. Totuşi, nu vă interesează această urmă! De ce? Pentru că bănuielile dumneavoastră merg într-o altă direcţie. De aceea ascundeaţi ceva.

— Aveţi dreptate, domnule Poirot. Am fost sigur de vina lui Rupert până ce am găsit această scrisoare. M-a tulburat îngrozitor.

— Da. Contele zice: „foarte curînd şi poate mai repede decât vă gândiţi”. Evident, el nu vroia să aştepte până când aţi fi prins deyeste de reapariţia sa. El a fost cel care a călătorit de la Londra cu trenul de ora 12 şi 14 minute şi a venit de-a lungul coridorului la compartimentul fiicei

dumneavoastră? Dacă îmi amintesc exact şi contele de la Rochefour este înalt şi brunet!

Milionarul aprobă din cap.

— Ei bine, domnule, vă spun bună ziua. Scotland Yard-ul are, presupun, o listă a bijuteriilor.

— Da. Cred că inspectorul Japp e acum aici, dacă vreţi să-l vedeţi.

Japp era un vechi prieten de-al nostru şi l-a întâmpinat pe Poirot cu un fel de dispreţ plin de afecţiune.

— Şi ce mai faci, domnule? Nu e nici o râcă între noi deşi avem metode diferite de a aborda lucrurile. Ce mai fac „micile celule cenuşii”? Ei, se întăresc?

Poirot se lumină tot.

— Funcţionează, bunul meu Japp; pe cinstea mea că da!

— Atunci e în regulă. Crezi că a fost onorabilul Rupert sau un escroc? Supraveghem toate locurile, desigur. Vom şti dacă sclipiciurile vor fi plasate, pentru că cel ce a făcut-o n-o să le ţină să admire cum sclipesc. E puţin probabil! Încerc să descopăr unde a fost ieri Rupert Carrington. E ceva învăluit în miister. Am pus un om să-l urmărească.

— Ţi-ai luat o mare precauţiune, dar o zi mai târziu, remarcă Poirot cu blândeţe.

— Întotdeauna faci câte-o glumă, domnule Poirot. Gata, am zburat la Paddington. Bristol, Weston, Taunton, asta-l cursa mea. La revedere.

— Treci pe la mine în seara asta să-mi spui ce-ai aflat?

— Desigur, dacă mă întorc.

— Acest inspector bun crede că materia e veşnic în mişcare, murmură Poirot, când prietenul nostru plecă. Umblă, măsoară urmele, adună noroi şi scrum! Este extrem de ocupat! Este neînchipuit de zelos! Şi dacă îi aduc vorba de psihologie, ştiţi ce face? Zâmbeşte! Şi probabil îşi spune în sinea lui: „Bietul bătrânel Poirot îmbătrâneşte! Devine senil!” Japp face parte din „tânăra generaţie care bate la uşă”. Şi, pe onoarea mea! Sunt aşa de ocupaţi cu bătutul la uşă, încât nu observă că ea este deschisă!

— Şi ce veţi face?
— Pentru că avem carte blanche, am să cheltui trei penny că să dau un telefon la hotelul Ritz, unde trebuie să fi observat că stă contele nostru. După care, pentru că picioarele îmi sunt puţin greoaie şi pentru că am strănutat de două ori, am să mă întorc în apartamentul meu şi am să-mi fac un ceai tare pe lampă cu spirt.
L-am revăzut pe Poirot a doua zi dimineaţă când l-am găsit terminându-şi liniştit micul dejun.
— Ei? Am întrebat nerăbdător. Ce s-a întâmplât?
— Nimic.
— Dar Japp?
— Nu l-am văzut.
— Contele?
— A plecat de la Ritz, alaltăieri.
— În ziua crimei?
— Da.
— Asta rezolvă treaba! Rupert Carrington este exclus.
— Pentru că De la Rochefour a plecat de la Ritz? Te cam grăbeşti, prietene.
— Oricum, trebuie urmărit, arestat! Dar care ar putea fi motivul său?
— Bijuterii în valoare de o sută de mii de dolari reprezintă un motiv bun pentru oricine. Nu, nu, problema care mă frământa esta de ce s-o omoare? De ce să nu-l fure, pur şi simplu, bijuteriile? Ea nu l-ar fi dat în judecată.
— De ce nu?
— Pentru că e femeie, mon ami. Ea l-a iubit o dată pe acest bărbat. Aşa că ar fi suferit în linişte după cele pierdute. Şi contele, care este un psiholog extrem de bun în privinţa femeilor – de unde şi succesele lui – ştia asta perfect de bine! Pe de altă parte, dacă Rupert Carrington ar fi omorât-o, de ce să-l ia bijuteriile care l-ar fi incriminat în mod fatal? Ca un prost.
— Poate că ai dreptate, prietene. Ah, iată-l pe Japp! Îl recunosc după cum bate la uşă. • Inspectorul strălucea a

bună dispoziţie.
— 'mneaţa, Poirot. Tocmai m-am întors. Am făcut o treabă pe cinste! Şi tu?
— Eu mi-am aranjat ideile, i-a răspuns placid Poirot. Japp râse din toată inima.
— Tipule, îmbătrâneşti, făcu el, uitându-se spre mine. Asta nu-l pentru noi, tinerii, spuse el cu voce tare.
— Quel dommage! Replică Poirot.
— Ei bine, vrei să auzi ce-am făcut?
— Îmi permiţi să ghicesc? Ai găsit cuţitul cu care a fost comisă crima lângă linia de cale ferată dintre Weston şi Tăunton şi l-ai chestionat pe băiatul ce vinde ziare, care a vorbit cu doamna Carrington la Weston?
Japp se schimbă la faţă.
— Cum naiba ai aflat? Să nu-mi spui mie că de la acele zeităţi de „mici celule cenuşii” ale tale!
— Sunt bucuros că recunoşti şi tu o dată că sunt atotputernice! Spune-mi, i-a dat băiatului un şiling bacşiş?
— Nu, o jumătate de coroană! Lui Japp îi revenise umorul şi zâmbea. Cam extravaganţi, aceşti americani bogaţi!
— Şi, în consecinţă, băiatul n-a uitat-o.
— Bineînţeles. Nu capeţi aşa uşor în fiecare zi jumătăţi de coroană. Şi-a luat la revedere de la el şi a cumpărat două reviste. Una avea fotografia unei fete în frez pe copertă. „Asta mi s-ar potrivi”, spusese ea. O, îşi amintea perfect de ea. Ei bine, asta mi-a fost de-ajuns. După mărturia doctorului, crimă trebuie să fi fost comisă înainte de Taunton. M-am gândit că ei aveau să arunce cuţitul imediat şi am mers de-a lungul liniei ca să-l caut; şi, bineînţeles, am dat de el. Am făcut cercetări la Taunton în legătură cu omul nostru, dar este o gară mare şi a fost dificil să-l fi observat cineva. Probabil, s-a întors la Londra cu un alt tren mai târziu.
Poirot a fost de acord: foarte probabil.
— Dar am găsit o altă veste când m-am întors. Bijuteriile se vând în toată regula! Smaraldul cel mare a fost amanetat

aseară de un tip cunoscut de noi. Cine crezi că era?
— Nu ştiu, în afară de faptul că era un om scund. Japp se holbă.
— Da, aşa e. E destul de scund. A fost Red Narky.
— Cine este Red Narky? Am întrebat eu.
— Un hoţ de bijuterii deosebit de inteligent, domnule. Şi nu e unul care să apeleze la crimă. De obicei lucrează cu o femeie – Gracie Kidd; dar se pare că ea n-a fost implicată de data asta, dacă nu cumva a şters-o în Olanda cu restul prăzii.
— L-ai arestat pe Narky?
— Se înţelege. Dar adu-ţi aminte că-l vrem-pe celălalt om, pe bărbatul care era cu doamna Carrington în tren. El a fost cel care a plănuit toată afacerea. Dar Narky n-o să-şi vândă un tovarăş.
Am observat că ochii lui Poirot deveniseră foarte verzi.
— Cred, spuse el pe un ton blând, că ţi-l pot găsi pe acel tovarăş al lui Narky.
— E una din micile tale idei, da? Îl fixă cu privirea pe Poirot. E splendid cum reuşeşti să livrezi câteodată marfa, chiar şi la vârsta ta. Norocos al naibii.
— Poate, poate, murmură prietenul meu. Hastings, pălăria mea. Şi peria. Aşa! Galoşii mei, dacă mai plouă încă! Nu trebuie să stricăm efectul bun al ceaiului ăla. Au revoir, Japp!
— Noroc bun, Poirot!
Poirot opri primul taxi pe care l-am întâlnit şi i-a spus şoferului să meargă spre Park Lane.
Când am ajuns în faţa casei lui Halliday, el coborî în tăcere, plăti şoferului şi sună la intrare. Valetului, care ne deschise uşa, îi ceru ceva pe un ton grav şi-am fost conduşi imediat sus. Am urcat până la capătul scării şi ni s-a arătat un mic dormitor curat.
Ochii lui Poirot cercetară de jur, împrejur camera şi se opriră asupra unei valijoare negre, îngenunchie în faţa ei,

cercetă etichetele de pe ea şi scoase o sârmuliţa din buzunar.

— Întreabă-l pe domnul Halliday, dacă-l atât de bun, să urce până aici, la mine, îi spuse peste umăr valetului.

Omul plecă şi Poirot forjă cu uşurinţă încuietoarea valizei cu o mina de profesionist. După câteva minute, încuietoarea cedă şi el ridică capacul. Repede începu să cotrobăie printre lucrurile dinăuntru, aruncându-le pe duşumea.

Se auziră paşi greoi pe scară şi Halliday intră în cameră.

— Ce dracu faceţi aici? Întrebă el, holbându-se.

— Domnule, căutam asta.

Poirot scoase din valiză un taior frez şi o mică tocă din blană albă de vulpe.

— Ce faceţi cu valiza mea?

M-am întors şi-am văzut-o pe servitoarea Jane Mason care intrase în cameră.

— Fii bun şi închide uşa, Hastings. Mulţumesc. Da şi stai cu spatele în ea. Acum, domnule Halliday, permiteţi-mi să v-o prezint pe Graţie Kidd sau Jane Mason, care, curînd, îşi va întâlni complicele, Red Narky, sub bună escortă a înspectorului Japp.

Poirot dădu din mână cu dispreţ.

— A fost cât se poate de simplu! El se servi din nou cu caviar, întâi m-a şocat insistenţa servitoarei asupra hainelor cu care era îmbrăcată stăpâna sa. De ce era aşa de interesată să ne îndrepte atenţia spre ele? Mi-am dat seama că dispuneam numai de mărturia servitoarei în legătură cu misteriosul bărbat din compartimentul de la Bristol, în privinţa spuselor doctorului, doamna Carrington ar fi putut fi ucisă prea bine şi înainte de a se ajunge la Bristol. În acest caz, servitoarea trebuia să fie un complice. Şi dacă ea era complice, ea n-ar fi dorit ca vreo bănuială să planeze numai asupra ei. Hainele pe care le purta doamna Carrington erau de o alură izbitoare. De obicei, o servitoare ştie foarte bine ce va purta stăpâna sa. Ca urmare, după Bristol, oricine vedea o doamnă într-un taior frez şi cu o

tocă de blană ar fi jurat imediat că o văzuse pe doamna Carrington. Am început să reconstitui. Servitoarea şi-a făcut rost de haine asemănătoare. Ea şi complicele său au adormit-o cu cloroform şi-au înjunghiat-o pe doamna Carrington între Londra şi Bristol, probabil, folosindu-se de avantajul unui tunel. I-au împins cadavrul sub un scaun şi servitoarea îi ia locul. La Weston trebuie să se facă observată. Cum? După toate probabilităţile un vânzător de ziare era cel mai la îndemână. Ea s-a asigurat că el îşi va aduce aminte de ea, dându-l un bacşiş mare. I-a mai atras atenţia asupra calorii hainelor ei, cu remarca despre una din reviste. După ce a plecat din Weston, a aruncat cuţitul pe fereastră pentru a marca locul unde crima s-ar fi produs şi şi-a schimbat hainele sau şi-a pus un fulgarin lung peste ele. La Taunton coboară din tren şi se întoarce la Bristol cât poate de repede, unde complicele ei a lăsat valiza la bagaje. Îi dă biletul şi el se întoarce la Londra. Ea aşteaptă pe peron, îndeplinindu-şi rolul, se duce la hotel pentru o noapte şi revine la Londra dimineaţă, exact cum a spus. Când Tapp s-a îutors din expediţia sa, mi-a confirmat toate deducţiile mele. Mi-a mai spus că un foarte binecunoscut sxcroc plasa bijuteriile. Ştiam că oricine er^i trebuia să fi fost opusul bărbatului descris de Jane Mason. Când am auzit că era Red Narky, care, întotdeauna, a lucrat cu Gracie Kidd, ei bine, am ştiut unde s-o găsesc.

— Şi contele?

— Cu cât mă gândeam la asta, cu atât eram mai convins că el nu avea nimic de-a face cu acest caz. Acel domn îşi păzeşte cu prea multă grijă pielea ca să rişte o crimă. Era în contradicţie cu caracterul său.

— Domnule Poirot, spuse Halliday, vă datorez imens. Şi cecul, pe care am să-l scriu după prânz, abia dacă se va putea ridica la valoarea obligaţiei.

Poirot zâmbi cu modestie şi murmură către mine: bunul Japp va primi felicitări oficiale, cum se cuvine, dar, deşi a pus mâna pe Gracie Kidd, cred că eu am dat marea lovitură.

Misterul de la Hunter's Lodge fond, murmură Poirot, e posibil ca să nu mor de data aceasta.

Am salutat remarca, ce venea de la un pacient în convalescenţă după o gripă, ca un semn de optimism benefic. Eu însumi fusesem primul care suferise de pe urma bolii. După aceea Poirot căzuse la pat. Stătea rezemat de perne, cu capul înfăşurat într-un şal de lână şi sorbea încet dintr-o băutură deosebit de dăunătoare, „tisane”, pe care i-o pregătisem potrivit indicaţiilor sale. Privea cu plăcere un şir cu grijă aranjat de flacoane cu medicamente de pe policioara şemineului.

— Da, da, continuă micuţul meu prieten. O să fiu eu însumi din nou, marele Hercule Poirot, teroarea răufăcătorilor! Închipuieşte-ţi, mon ami, că mi se dedică un mic paragraf în „Society Gossip”. Sigur că da! Iată-l: „Haideţi criminali, cu toţii la treabă! Hercule Poirot – şi credeţi-mă, fetelor, face cât mai mulţi Herculi!

— Detectivul preferat al societăţii noastre nu mai poate să vă prindă. De ce? Pentru că l a prins gripă pe el!”

Am râs.

— Grozav, Poirot. Devii o celebritate. Şi, din fericire, nu ai pierdut nimic deosebit de interesant, în acest răstimp.

— Asta-l adevărat. Puţinele cazuri pe care a trebuit să le refuz nu mi-au lăsat nici un regret.

Proprietăreasa noastră îşi băgă capul pe uşă:

— E un domn jos. Zice că trebuie să-l vadă pe monsieur Poirot sau pe dumneata, căpitane. Pare să fie grăbit – şi cu toate astea e un gentleman – v-am adus cartea lui de vizită.

Mi-a întins o bucăţică de hârtie. „Mr. Roger Havering” scria pe ea.

Poirot făcu semn din cap spre bibliotecă şi eu, ascultător, am scos „Who's who”. Poirot mi-o luă şi dădu repede paginile: „Al doilea fiu al celui de-al cincilea baron de Windsdr. Căsătorit 1913 Zoe, a patra fiică a lui William Crabb”.

— Hm! Am făcut eu. Îmi închipui că este fata care juca la Frivolity, numai că îşi spunea Zoe Carrisbroock. Îmi amântesc că s-a căsătorit cu un tânăr din lumea bună, chiar înainte de război.

— Te-ar interesa Hastings să te duci jos şi să auzi care anume este micul necaz al vizitatorului nostru? Cere-l toate scuzele din partea mea.

Roger Havering era un bărbat de vreo patruzeci de ani, bine făcut şi elegant. Totuşi, faţa lui era îngrijorată şi era evident că se zbătea din cauza unei agitaţii interne.

— Căpitanul Hastings? Sunteţi partenerul domnului Poirot, după câte ştiu. Este absolut necesar să vină cu mine azi în Derbyshire.

— Mă tem că este imposibil, i-am răspuns. Poirot este bolnav, în pat, are gripă.

Pe faţă i se citi dezamăgirea.

— Vai de mine, asta-l o mare lovitură pentru mine.

— Problema în care doriţi să-l consultaţi este serioasă?

— Dumnezeule, da! Unchiul meu, cel mai bun prieten din lume pe care l-am avut, a fost azi-noapte ucis, în mod înfiorător.

— Aici, în Londra?

— Nu, în Derbyshire. Eu eram aici şi-am primit o telegramă de la soţia mea dimineaţă. Imediat, după ce am primit-o, m-am hotărât să vin încoace şi să-l rog pe domnul Poirot să preia cazul.

— Vreţi să mă scuzaţi un minut, i-am spus, venindu-mi subit o idee.

M-am repezit sus şi în câteva cuvinte l-am pus la curent pe Poirot cu situaţia. Nu mai vru să mai audă nimic de la mine.

— Înţeleg, înţeleg. Vrei să te duci tu însuţi, nu-l aşa? Foarte bine, de ce nu? De acum trebuie să-mi fi învăţat metodele. Tot ceea ce îţi cer e să-mi raportezi în detaliu, în fiecare zi şi să-mi urmezi toate instrucţiunile pe care ţi le dau la telefon.

Am fost de acord cu toate astea.

O oră mai târziu, stăteam în faţa domnului Havering într-un compartiment de clasa I, în trenul care tocmai părăsise Londra.

— Pentru început, căpitane Hastings, trebuie să înţelegi că Hunter's Lodge, unde mergem şi unde tragedia a avut loc, este numai o mică cabană de vânătoare în mijlocul regiunilor rezervate din Derbyshire. Casa noastră adevărată este lângă Newmarket şi de obicei închiriem un apartament la Londra, vara. Hunter's Lodge este îngrijită de o angajată care e destul de capabilă să facă tot ce avem nevoie când ne ducem câteodată acolo în week-end. Desigur, în timpul sezonului de vânătoare luăm pe unii dintre servitorii noştri din Newmarket. Unchiul meu, domnul Harrington Pace (probabil ştiţi, pe mama o chema ca domnişoară Pace şi este din New York) s-a mutat de trei ani la noi. Nu s-a înţeles niciodată cu tata şi nici cu fratele meu mai mare şi bănuiesc că şi eu fiind un fiu cam risipitor, aceasta i-a sporit în loc să-l diminueze afecţiunea faţă de mine.

Sigur, eu sunt un om sărac şi unchiul meu era bogat, cu alte cuvinte el plătea oalele sparte! Dar, deşi exigent în multe privinţe, nu era chiar foarte greu să te înţelegi cu el şi noi trei am trăit împreună în armonie. Acum două zile, unchiul meu, cam obosit de nişte distracţii recente de-ale noastre din oraş, ne-a propus să ne ducem în Derbyshire pentru o zi sau două. Soţia mea i-a telegrafiat doamnei Middleton, îngrijitoarea şi ne-am dus în aceeaşi după-amiază. Ieri seară eu am fost forţat să mă întorc în oraş, dar soţia şi unchiul meu au rămas acolo. Azi dimineaţă am primit această telegramă.

El mi-a întins-o: „Vino imediat, unchiul Harrington ucis azi noapte, adu un detectiv bun dacă poţi, dar vino neapărat – Zoe”.

— Deci, deocamdată nu ştiţi detalii?

— Nu, cred că vor fi în ziarele de seară. Fără îndoială că poliţia a preluat cazul.

Era aproape ora trei când am sosit la mica gară din Elmer's Dale. De acolo am mers cinci mile cu maşina până la o clădire mică din piatră cenuşie aflată în mijlocul terenurilor de vânătoare sălbatice.

— Un loc pustiu, am remarcat cu un fior. Havering încuviinţă.

— Am să încerc să-l vând. N-am să mai pot locui niciodată aici.

Am tras zăvorul de la portiţă şi am luat-o pe cărarea îngustă care ducea spre o uşă de stejar, când o siluetă cunoscută apăru şi veni să ne întâmpine.

— Japp! Am exclamat eu.

Inspectorul de la Scotland Yard îmi zâmbi prietenește, înainte de a se adresa însoţitorului meu.

— Domnul Havering, nu? Am fost trimis de la Londra să mă ocup de acest caz şi aş vrea să schimbăm o vorbă, dacă se poate.

— Soţia mea.

— Am vorbit cu doamna dumneavoastră, domnule şi cu îngrijitoarea. Nu vă ţin mult, căci mă grăbesc să mă întorc în sat, după ce am văzut totul aici.

— Nu ştiu încă nimic ce s-a.

— Exact, spuse Japp cu aerul de a-l consola. Sunt doar vreo două lucruri în legătură cu care aş dori să vă cunosc opinia. Căpitanul Hastings, care mă cunoaşte, se va duce în casă şi le va spune că veniţi. Ce-ai făcut cu micuţul domn, apropo, căpitane Hastings?

— Este în pat, bolnav de gripă.

— Chiar aşa, îmi pare rău să aud asta. Eşti în situaţia căruţei fără cal, aici fără el, nu-l aşa?

Şi după acesta glumă nefericită, m-am îndreptat spre casă. Am sunat la uşă, căci Japp o închisese după el. După câteva clipe a deschis o femeie de vârstă mijlocie îmbrăcată în negru.

— Domnul Havering soseşte într-o clipă, am explicat. El a fost reţinut de inspector. Am venit împreună de la Londra să

cercetăm cazul. Poate îmi puteţi spune pe scurt ce s-a întâmplat aseară.

— Intraţi, domnule. A închis uşa după mine şi-am rămas în holul slab luminat: după masa de aseară a venit omul. A cerut să l vadă pe domnul Pace şi, dându-mi seama că are acelaşi accent, am crezut că este un american, prieten de-al domnului Pace şi l am condus în camera cu arme, după care m-arn dus să-l anunţ pe domnul Pace. Vizitatorul nu şi-a spus numele, ceea ce, desigur, a fost puţin ciudat, când mă gândesc acum. I-am spus domnului Pace şi el a părut uimit, dar i-a zis doamnei: „Scuză-mă, Zoe, să văd ce vrea omul ăsta". S-a îndreptat spre camera cu arme şi eu m-am dus în bucătărie, însă după o clipă am auzit voci ridicate, ca şi cum se certau şi-am ieşit În hol, în aceiaşi timp, ieşise şi doamna şi imediat s-a auzit o împuşcătură şi apoi s-a aşternut o tăcere mormântală. Amândouă am alergat spre uşă, dar era închisă, aşa că ne am dus la fereastră. Ea era deschisă şi înăuntru, domnul Pace zăcea împuşcat şi sângerirsd.

— Ce s-a întâmplat cu străinul?

— Trebuie să fi fugit pe fereastră, domnule, înainte ca noi să fi ajuns la ea.

— Şi apoi?

— Doamna Havering m-a trimis să aduc poliţia. Cinci mile de mers pe jos. Au venit cu mine şi poliţistul a rămas toată noaptea şi dimineaţă a sosit domnul de la poliţia din Londra.

— Cum arăt j bărbatul care a vrut să vorbească cu domnul Pace?

Îngrijitoarea rămase pe gânduri.

— Avea o barbă neagră, domnule şi era de vârsta mijlocie, cu un pardesiu deschis, în afară de făptui că vorbea ca un american nu am observat altceva la el.

— Bine. Aş putea s-o văd pe doamna Havering?

— Este sus, domnule. S-o anunţ?

— Te rog. Spune-l că domnul Havering este afară cu inspectorul Japp şi că cel pe care l-a adus cu el de la Londra

doreşte să-l vorbească cât mai repede posibil – Foarte bine domnule.

Eram grozav de nerăbdător să aflu toate amănuntele. Japp avea un avans de două sau trei ore faţă de mine şi graba sa de a pleca mă făcea să mă ţin aproape de urmele Iul Doamna Havering nu m-a făcut să aştept mult După câteva minute am auzit paşi uşori coborând pe scară şi, ridictnd ochivam zărit o tânără foarte frumoasă venind spre mine. Purta un pulover roşu care-l punea în valoare silueta subţire, băieţoasă. Pe capul cu părul negru avea o pălărioară de piele roşie. Nici chiar tragedia de faţă nu-l putea umbri vitalitatea personalităţii sale. M-am prezentat şi făcu un semn din cap repede c-a înţeles.

— Sigur că am auzit, adesea, de dumneata şi colegul dumitale, monsieur Poirot. Aţi făcut nişte lucruri minunate împreună, nu-l aşa? Soţul meu a fost foarte deştept că v-a adus atât de repede. Acum vreţi să-mi puneţi întrebări? Acesta este cel mai simplu mijloc de a afla tot ce doreşti ' despre această întâmplare groaznică?

— Mulţumesc, doamnă Havering. Cam ce oră era când a sosit omul?

— Trebuie să fi fost înainte de ora nouă. Terminasem cina, stăteam la cafea şi fumam.

— Soţul plecase deja la Londra?

— Da, a plecat cu trenul de 18 şi 15 minute.

— S-a dus cu maşina la gară sau pe jos?

— Maşina noastră nu-l aici A venit cineva de la garajul din Elmer's Dale să-l ia ca să-l ducă la tren.

— Domnul Pace s-a purtat ca de obicei?

— Absolut Foarte normal, în toate privinţele.

— Chiar nu-l puteţi descrie pe străin deloc?

— Nu, nu l-am văzut Doamna Middleton l-a condus direct în camera cu arme şi-apoi a venit să-l spună unchiului meu.

— Ce-a răspuns unchiul dumneavoastră?

— A părut cam deranjat, dar s-a dus de îndată. După vreo cinci minute am auzit glasuri ridicate. Am alergat în hol şi

aproape m-am ciocnit de doamna Middleton. Apoi am auzit împuşcătura. Uşa de la cameră era închisă pe dinăuntru şi a trebuit să înconjurăm casa până la fereastră. Asta ne-a luat ceva timp şi ucigaşul a putut s-o şteargă. Bietul meu unchi – vocea îi tremura – fusese împuşcat în cap.

Mi-am dat seama imediat că. Era mort. Am trimis-o pe doamna Middleton la poliţie şi am avut grijă să nu ating nimic din cameră şi să las totul exact cum se găsea.

Am dat aprobator din cap.

— Acum, ce-l cu arma?

— Da, îmi cam închipui, căpitane Hastings. Două revolvere ale soţului meu erau aşezate pe perete. Unul lipsea. Am spus asta poliţiştilor şi ei l-au luat pe celălalt. După ce vor extrage glontele, cred că vor şti adevărul.

— Pot să intru în camera cu arme?

— Desigur. Poliţia a terminat acolo. Şi cadavrul a fost luat.

— M-a condus la scena crimei, în acel moment, Havering intră în hol şi după ce-şi ceru repede scuze, alergă la el. Am fost lăsat să-mi întreprind investigaţiile singur. Trebuie să mărturisesc c-au fost foarte dezamăgitoare. Romanele detective abundă în clu-uri, dar aici n-am putut găsi nimic neobişnuit, în afară de o mare pată de sânge pe covor, unde cred că se aflase mortul. Am examinat toate lucrurile cu o grijă minuţioasă şi am făcut câteva fotografii ale camerei cu micul meu aparat pe care îl adusesem. Am examinat, de asemenea, terenul de afară din faţa ferestrei, dar fusese atât de mult călcat în picioare încât mi s-a părut inutil să mai pierd timpul cu el. Da, văzusem tot ce se putea la Hunter's Lodge. Trebuia să mă întorc la Elmer's Dale să iau legătura cu Japp. Ca urmare, m-am despărţit de familia Havering şi-am plecat cu maşina care ne adusese de la gară. L-am găsit pe Japp la Matlock Arms şi m-a condus să văd cadavrul. Harrington Pace era un om mic de statură, slab, fără barbă, cu o aparenţa tipic americană. Fusese împuşcat de la spate în cap şi se trăsese cu revolverul de la o distanţă mică.

— S-a întors o clipă, remarcă Japp şi celălalt tip a apucat un revolver şi l-a împuşcat. Cel pe care mi l-a dat doamna Havering era încărcat şi presupun că şi celălalt era lai fel. Curios ce lucruri ale naibii de prosteşti fac oamenii. Să ţii două revolvere încărcate, atârnate pe perete!

— Ce crezi despre caz? L-am întrebat când am ieşit din camera aceea lugubră.

— Ei bine, pentru început am pus ochii pe Havering. O, da! Făcu când auzi exclamaţia mea de uimire. Havering are la activul său vreo două incidente neplăcute. Când şi-a făcut studiile la Oxford, s-a întâmplat o chestie nostimă cu semnătura de pe unul din cecurile tatălui său. Bineînţeles că totul a fost muşamalizat. Apoi are datorii foarte mari şi sunt tipul de datorii de care n-ar fi vrut să afle unchiul lui, deşi trebuie să fii sigur că testamentul unchiului este în favoarea sa. Da, am pus ochii pe el şi de aceea am vrut să vorbesc eu el înainte de a-şi vedea soţia. Dar declaraţiile sale concordă perfect; am fost la gară şi nu este nici o îndoială că a plecat cu trenul de 18 şi 15 minute. Ăsta ajunge la Londra pe la 2230 S-a dus direct la club, zice el şi dacă asta se confirmă, atunci el nu putea să-şi împuşte unchiul la ora nouă, purtând o barbă neagră!

— Ah, da, tocmai vroiam să te întreb ce crezi despre barba aia?

Japp îmi făcu cu ochiul: '~ – Cred că a crescut foarte repede – a crescut în cele cinci mile dintre Eimer's Date şi Humer's Lodge. Americanii pe care i-am cunoscut, în general, nu poartă barbă. Trebuie să căutăm pe ucigaş printre cunoştinţele americane ale domnului Pace. Am întrebat-o, întâi, pe îngrijitoare şi apoi pe stăpâna ei şi relatările for coincid perfect, dar îmi pare rău că doamna Havering nu l-a văzut pe individ. E o femeie deşteaptă şi ar fi observat ceva care să ne pună pe urme.

M-am aşezat şi i-am scris o relatare amănunţită şi lungă lui Poirot. Am putut să adaug alte diferite informaţii înainte de a pune scrisoarea la poştă. Glontele fusese extras şi se

dovedise că era din revolverul identic de la poliţie. Mai mult, activitatea domnului Havering în noaptea cu pricina fusese controlată şi verificată ii se dovedise, fără îndoială, că sosise într-adevăr la Londra cu acel tren. Şi, în al treilea rând, un eveniment senzaţional avusese loc. Un domn, care locuia la Ealing, când a traversat Haren Green pentru a ajunge la gară, în dimineaţa aceea, a observat un pachet din hârtie maronie, băgat între şine. Ond a deschis pachetul a găsit un revolver; a dus pachetul la poliţia gării şi până să cadă noaptea s-a dovedit a fi cel pe care îl căutam, perechea aceluia pe care ni-L dăduse doamna Havering. Se trăsese un glonte cu el.

Am adăugat toate astea la raportul meu. A doua zi de dimineaţă, în timp ce-mi luam micul dejun, o telegramă îmi parveni de la Poirot; „Desigur, bărbosul nu. Era Havering, numai tu sau Japp puteaţi să aveţi o asemenea idee; telegrafiază-mi cum arată îngrijitoarea şi ce haine purta în dimineaţa asta, la fel doamna Havering, nu pierde timpul cu făcutul fotografiilor de interioare, ele sunt subexpuse şi câtuşi de puţin artistice”.

Mi s-a părut că stilul lui Poirot n-avea rost să fie aşa glumeţ. Mi-am închipuit că era puţin gelos pe situaţia mea de la faţa locului, pe toate facilităţile de care dispuneam în rezolvarea cazului. Cererea lui de a descrie hainele purtate de cele două femei mi s-a părut pur şi simplu ridicolă, dar i-am îndeptinit-o cât m-am priceput mai bine ca bărbat.

La unsprezece răspunsul veni de la Poirot: „Sfătuieşte-Lpe Japp s-o aresteze pe îngrijitoare înainte de a fi prea târziu”.

Stupefiat, i-am dus telegrama lui Japp. A înjurat încet printre dinţi – Să fiu al dracului, monsieur Poirot: dacă spune el aşa, trebuie să fie ceva ia mijloc. Nici n-am îuat-o în seamă pe femeie. Nu ştiu dacă pot să merg atât de departe şi s-o arestez, dar am s-o pun sub supraveghere. Plecăm imediat s-o mai examinăm.

Dar era prea târziu. Doamna Middieton, acea femeie liniştită, de vârstă mijlocie, care păruse atât de normală şi

re spectabilă, se evaporase. Geamantanul îi lăsase. Conţinea numai haine obişnuite. Nu era nici un indiciu în privinţa identităţii ei sau preocupărilor sale. De la doamna Havering am smuls toate faptele pe care le-am putut:

— Am angajat-c acum trei săptămâni când doamna Emery, fosta noastră îngrijitoare, ne-a părăsit. A venit la mine de la agenţia doamnei Selbourne din Mont Street – o firmă bine cunoscută, îmi angajez toţi servitorii de acolo. Miau trimis mai multe femei, dar această doamnă Middieton mi s-a părut cea mai drăguţă şi avea referinţe splendide. Am angajat-o pe loc şi am anunţat agenţia. Nu cred că este ceva în neregulă cu ea. Era o femeie atât de drăguţă şi liniştită.

Povestea era învăluită într-un mister total. Deşi era clar că femeia n-ar fi putut comite crima, de vreme ce în momentul în care împuşcătura s-a auzit doamna Havering şi cu ea erau în hol, totuşi ea trebuie să fi avut vreo legătură cu ucigaşul, căci atunci de ce ar fi şters-o aşa deodată?

I-am telegrafiat despre ultimul eveniment lui Poirot şi i-am sugerat să mă întorc la Londra şi să întreb la agenţia Selbourne.

Răspunsul lui Poirot a fost prompt: „Inutil să întrebi la agenţie; ei n-orfi auzit niciodată despre ea, află cu ce maşină a venit la Hunter'ş Lodge când a sosit prima dată acolo”.

Deşi umilit, l-am ascultat. Mijloacele de transport în Elmer's Dale erau limitate. Garajul local avea două maşini Ford, uzate şi mai erau două care deserveau gară. Nici una nu fusese angajată la dată cu pricina, întrebată, doamna Havering a explicat că-l dăduse femeii bani pentru biletul de tren până la Derbyshire, suficienţi ca să închirieze o maşină sau să ia cursa până la Hunter'ş Lodge. Întotdeauna se afla unul dintre Forduri la gară doar-doar va fi închiriat. Luând în considerare faptul că nimeni de la gară nu a observat sosirea străinului, cu barbă neagră sau altfel, în seara fatală, totul părea să conducă la concluzia că ucigaşul

sosise la locul faptei într-o maşină care-î aştepta în apropiere pentru a-l ajuta să scape şi că aceeaşi maşină o dusese pe misterioasa îngrijitoare la noul ei post. Mai pot adăuga că cercetările întreprinse la agenţia din Londra au confirmat pronosticurile lui PoirotNici o femeie ca „doamna Middleton” nu figurase în registre. Agenţia primise cererea stimatei doamne Havering pentru trimiterea unei servitoare şi-l oferise diferite persoane pentru post. Când le-a trimis comisionul de angajare, ea omisese să menţioneze pe care dintre femei o reţinuse.

Oarecum umilit, m-am întors la Londra. L-am găsit pe Poirot aşezat într-un fotoliu lângă şemineu, îmbrăcat într-un halat de mătase bătător la ochi. M-a întâmpinat cu multă prietenie.

— Prietenul meu Hastings! Ce bine-mi pare să te văd. Cu adevărat nutresc pentru tine o deosebită afecţiune. Te-ai distrat? Ai alergat încolo şi-ncoace cu dragul de Japp? Ai întrebat şi anchetat până ţi-ai satisfăcut curiozitatea?

— Poirot, am strigat, afacerea este învăluitărîn mister absolut! Nu se va afla niciodată.

— E adevărat că s-ar putea să nu ne încununăm cu glorie după treaba asta.

— Chiar că nu. Îţi spargi capul degeaba.

— O, în ce priveşte asta mă pricep să-mi sparg capul! O adevărată veveriţă! Nu asta mă pune într-o situaţie jenantă. Ştiu prea bine cine l-a ucis pe domnul Harrington Pace.

— Ştii? Cum ai aflat?

— Răspunsurile tale clare la telegramele pe care ţi le-am trimis mi-au dezvăluit adevărul. Uite, Hastings, haide să examânam faptele în mod metodic şi în ordine. Domnul Harrington Pace este un om cu o avere mare care, la moartea să vă trece, fără îndoială, în posesia nepotului său. Punctul nr. 1 Se ştie că nepotul este îngrozitor de îndatorat. Punctul nr. 2 Se ştie, de asemenea, că nepotul» este – să zicem un om de o moralitate cam relativă? Punctul nr. 3 – Dar s-a dovedit că Roger Havering a fost la Londra.

— Pr&cisement şi ca atare, deoarece domnul Havering a plecat de la Elmer's Dale la 18 şi 15 minute şi din moment ce domnul Pace nu putea fi omorât înainte de plecarea acestuia, căci doctorul ar fi stabilit ora crimei ca fiind inexactă când a examinat cadavrul, ajungem la concluzia corectă că domnul Havering nu şi-a împuşcat unchiul. Dar există o doamnă Havering, Hastings.

— Imposibil! Îngrijitoarea era cu ea când s-a auzit împuşcătura.

— Ah, da, îngrijitoarea. Dar ea a dispărut.

— Va fi găsită.

— Nu cred. E ceva deosebit de neclar M legătură cu acea îngrijitoare, nu crezi asta, Hastings? M-a izbit de la început – Şi-a jucat rolul, cred şi apoi a şters-o la timp.

— Şi care a fost rolul ei?

— Ei bine, să-l introducă pe complicele ei, bărbatul cu barbă neagră.

— O, nu, nu ăsta a fost rolul ei? Ci acela de a-l asigura un alibi doamnei Havering în momentul în care s-a tras. Şi nimeni n-o va găsi vreodată, num ami, pentru că ea nu există! „Nu există o asemenea persoană”, cum spune marele vostru Shakespeare.

— Nu, Dickens a spus-o, am murmurat, fără să pot să-mi ascund un zâmbet. Dar ce vrei să spui cu asta, Poiiot?

— Vreau să spun că Zoe Havering a fost actriţă înainte de-a se căsători, că tu şi Japp aţi văzut-o pe îngrijitoare numai într-un hol întunecos, ca pe o siluetă subţire, de vârstă mijlocie, în negru, cu o voce slabă, joasă şi că, de fapt, nici tu, nici Japp, nici poliţia locală pe care îngrijitoarea a adus-o, nu le-a văzut vreodată pe doamna Middleton şi pe stăpâna sa în acelaşi timp. A fost o joacă de copii pentru femeia aia deşteaptă şi îndrăzneaţă. Sub pretextul că o anunţă pe stăpâna sa, ea aleargă sus pe scări, îşi trage un pulover colorat şi-şi pune o pălăriuţă cu bucle negre cusute peste peruca ei cenuşie. Câteva tuşe dibace şi machiajul dispare, o uşoară tentă de roşu şi strălucitoarea Zoe

Havering coboară cu vocea ei clară de clopoţel Nimeni nu o băgă în seamă, în mod deosebit, pe îngrijitoare. De ce ar face-o? Ea nu are nici o legătură cu crima. Şi ea are un alibi – Dar revolverul găsit la Ealing? Doamna Havering nu ar fi putut să-l pună acolo!

— Nu, asta a făcut-o Roger Havering, dar a fost o greşeală din partea lor. Asta mi-a indicat urma. Un om care a comis o crimă cu un revolver pe care l-a găsit la locul faptei l-ar arunca de îndată, nu l-ar duce cu el la Londra. Nu, motivul a fost clar, criminalii au dorit să îndrepte atenţia poliţiei spre un loc cât mai îndepărtat de Derbyshire; erau nerăbdători să alunge poliţia, cât mai curînd posibil, din apropierea cabanei. Sigur că revolverul găsit la Ealing nu a fost cel cu care domul Pace a fost împuşcat. Roger Havering a tras un glonte cu el, l-a dus la Londra, a intrat în dubui său pentru a avea un alibi, apoi s-a dus repede la Ealing o chestiune de numai 20 de minute – a pus pachetul unde a fost găsit şi s-a întors în oraş. Acea fiinţă încâatătoare, sofia să, l-a împuşcat liniştită pe domnul Pace după masa de seară, îţi aminteşti că a fost împuşcat de la spate? Acesta este încă un punct important. Reîncarcă revolvercl şi-l pune înapoi la loeuâ lui şi apoi pleacă să anunţe disperată comedioara ei – E incredibil, am murmurat fascinat şi totuşi.

— Acest „totuşi” este problema. Bien sar, prietene, acesta este adevărul Dar ca să aduci în faţa justiţiei acest cuplu abil este o altă chestiune. Japp trebuie să facă ce poate. I-am scris foarte detaliat, dar tare mă tem, Hastmgs, că vom fi obligaţi să-l lăsăm pe seama sorţii sau & bunului Dumnezeu, cum preferi – Răul înfloreşte că neghina, am remarcat eu.

— Dar cu un preţ, Hastings, totdeauna cu un preţ, cruyez-moil.

Presimţirile lui Poirot s-au confirmat. Deşi Japp era convins de adevărul teoriei sale nu a putut să siringă mărturiile necesare acuzării Uriaşa avere a domnului Pace a încăput

în manile ucigaşilor săi Totuşi, Nemesis le-a venit de hac şi ctnd am citit în ziar că domnul şi doamna Roger Havering se aflau printre victimele accidentului avionului de Paris am înţeles că se făcuse Dreptate.

Tragedia de la Marsdon Manor.

Fusesem plecat din Londra pentru câteva zile şi când m-am întors i-am găsit pe Poirot închizându-şi valijoara.

— A la bonne heure, Hastings, mă temeam că n-ai să te întorci la timp să vii cu mine.

— Înseamnă că te-au chemat pentru un caz?

— Da, deşi mă simt obligat să recunosc că, aparent, afacerea nu este promiţătoare. Compania de asigurări a Uniunii de Nord mi-a cerut să investighez decesul domnului Maltravers, care, acum câteva săptămâni şi-a făcut o asigurare pe viaţă la ei pentru marea sumă de j 50000 de lire.

— Da? Am zis eu foarte curios.

— Bineînţeles, există clauză de sinucidere în poliţa de j asigurare, în cazul comiterii unei sinucideri în răstimpul unui an, poliţa de asigurare este anulată. Domnul Maltravers a fost examinat, cum se obişnuieşte, de propriul medic al companiei şi deşi trecuse de prima tinereţe, se bucura de o sănătate deplină. Cu toate acestea, miercurea trecută, alaltăieri, cadavrul domnului Maltravers a fost găsit pe terenul din jurul casei sale din Essex, Marsdon Manor şi cauza morţii este considerată un fel de hemoragie internă. Nu-l nimic deosebit în toate acestea, dar zvonuri sinistre despre situaţia financiară a domnului Maltravers circulau în ultimul timp şi Uniunea de Nord a certificat, fără nici un dubiu, că domnul decedat era în pragul falimentului. Aceasta schimbă afacerea în mod considerabil. Maltravers avea o soţie tânără, frumoasă şi se pare că şi-a adunat toţi banii de care mai dispunea în scopul de a plăti primele de asigurare pe viaţă pentru că asigurarea lui să revină soţiei şi apoi s-a sinucis. Astfel de lucruri se întâmpla des. În orice caz, prietenul meu, Alfred Wright care este directorul

Uniunii de Nord, m-a rugat să investighez cazul, dar, aşa cum i-am spus, nu prea cred că o să am succes. Dacă motivul morţii a fost un atac de cord aş fi fost mai combativ. Infarctul poate fi interpretat ca şi încapacitatea medicului de a descoperi de ce a murit cu adevărat pacientul său, dar o hemoragie pare ceva foarte clar. Nu putem decât să facem câteva cercetări necesare. Ai cinci minute, Hast-lngs, să-ţi faci bagajul şi apoi luăm un taxi până în strada Liverpool.

O oră mai târziu, coboram din trenul care mergea spre Est în mica gară de la Marsdon Leigh. După ce am întrebat la gară, am obţinut informaţia că Marsdon Manor se afla la o milă distanţă. Poirot a hotărât să mergem pe jos, aşa că am luat-o de-a lungul străzii principale.

— Care-l planul tău de bătaie? L-am întrebat.

— Întâi o să mergem la doctor. Am controlat şi mi s-a spus că există un singur medic în Marsdon Leigh, dr. Ralph Berriard. A, uite-l casa.

Clădirea respectivă era un fel de vilă cu etaj, retrasă puţin de la stradă. O placă de aramă de pe poartă purta numele doctorului. Am străbătut poteca şi am sunat la uşă.

S-a dovedit c-am avut noroc cu vizita noastră. Era tocmai ora sa de consultaţii şi, pentru moment, nu aştepta nici un pacient. Dr. Bernard era un om în vârstă, înalt şi lat în umeri, cu maniere destul de plăcute.

Poirot s-a prezentat şi î-a explicat scopul vizitei noastre, adăugind că într-un asfel de caz companiile de asigurare erau obligate să facă toate investigaţiile necesare.

— Desigur, desigur, spuse dr. Bernard de complezenţă, îmi închipui că fiind un om atât de bogat, viaţa sa era asigurată pentru o sumă mare.

— Îl consideri un om bogat, doctore?

Acesta se uită cam surprins.

~ Cum să nu fie? Avea două maşini, ştiţi şi Marsdon Manor este o vilă mult prea mare în care să locuieşti, deşi, cred că a cumpărat-o foarte ieftin.

— Ni s-a spus că pierduse sume considerabile în ultima vreme, sublinie Poirot, privindu-l pe doctor cu atenţie. Acesta se mulţumi doar să dea din cap cu tristeţe.

— Chiar aşa? Adevărat? Atunci e uri noroc pentru şotia i să că există această asigurare pe viaţă. Este o tânără foarte! Frumoasă şi încântătoare, dar teribil de răvăşită de această! Tristă nenorocire. Un pachet de nervi, biata de ea. Am încercaţi s-o feresc cât am putut, dar, sigur că şocul trebuie să fi fost j considerabil.

— L-aţi vizitat recent pe domnul – Dragă domnule, nu l-am vizitat niciodată.

— Cum?

— Ştiu că domnul Maltravers era un om de ştiinţă creştin] sau ceva de genul acesta.

— Dar i-aţi examinat cadavrul?

— Desigur. Am fost dus de unul dintre ajutorii grădinarului. – - Şi cauza morţii a fost clară?

— Absolut. Era sânge pe buze, dar majoritatea hemoragiei trebuie să fi fost internă.

— Încă mai zăcea unde fusese găsit?

— Da, trupul nu fusese atins. Zăcea la marginea unei' mici plantaţii. Evident că ieşise să împuşte ciori de câmp, deoarece o puşcă se afla lângă el. Hemoragia trebuie să se fi produs brusc. Ulcer gastric, fără îndoială.

— N-ar fi putut fi împuşcat?

— Dragă domnule!

— Vă cer iertare, se scuză Poirot Dar, dacă nu mă înşeală memoria, în cazul unei crime recente, doctorul a pus raţii diagnosticul de infarct şi, apoi, l-a schimbat când poliţistul local i-a arătat o rană în cap!

— N-o să găsiţi nici o rană pe trupul domnului Maltravers, spuse dr. Bernard sec. Acum, domnilor, mai aveţi altceva?

Am înţeles aluzia.

— Vă lăsăm cu bine şi vă mulţumim foarte mult, ddfctore, pentru că aţi fost atât de amabil să ne răspundeţi la întrebări. Apropo, n-aţi considerat necesară o autopsie?

— De loc. Doctorul devenise apoplectic. Cauza decesului a fost clară şi în profesia mea nu considerăm necesar să întristăm, fără rost, rudele mortului.

Şi întorcându-se, doctorul trânti uşa tare în faţa noastră.

— Ce crezi despre dr. Bernard, Hastings? Mă întrebă Poirot, în timp ce ne continuăm drumul spre Marsdon Manor.

— Un măgar bătrân.

— Exact Tu judeci caracterele întotdeauna profund, prietene.

L-am privit stânjenit, dar părea foarte serios. O luminiţă i se ivi totuşi în ochi şi adăugă cu viclenie:

— Asta e valabil când nu e vorba de o femeie frumoasă! M-arn uitat la el cu răceală.

Când am ajuns la vilă, uşa ne-a fost deschisă de o cameristă între două vârste. Poirot îi întinse cartea sa de vizită şi o scrisoare de la Compania de asigurări pentru doamna Maitravers. Ea ne conduse într-o cameră de luat micul dejun şi se retrase ca să-şi anunţe stăpâna. Trecură cam zece minute, uşa se deschise şi o siluetă subţire, în haine de doliu, stătea în prag.

— Domnul Poirot? Îngăimă ea.

— Doamna! Poirot sân galant în picioare şi se grăbi spre ea. Nu pot să vă spun cât de mult regret că vă deranjez în felul acesta. Dar ce să-l faci? „ Leş affaires” nu ştiu ce e milă.

Doamna Maltravers îl lăsă s-o conducă până la un scaun. Ochii îi erau roşii d& plâns, dar jalea ei nu putea să ascundă extraordinara sa frumuseţe. Avea vreo 27-28 de ani, era foarte blondă, cu ochi mari, albaştri şi buze frumos conturate.

— E ceva în legătură cu asigurarea soţului meu, nu-l aşa? Dar trebuie să fiu tracasată acum, aşa de repede?

— Curaj, dragă doamnă. Curaj! Ştiţi, soţul dumneavoastră şi-a făcut asigurarea pe viaţă pentru o sumă destul de mare şi, în astfel de cazuri, Compania pretinde întotdeauna

câteva detalii în plus. M-au împuternicit pe mine să acţionez pentru ei. Puteţi fi sigură că voi face tot ce-mi stă în putere ca afacerea să nu devină prea neplăcută pentru dumneavoastră. Vreţi să-mi povestiţi pe scurt tristele evenimente de miercuri?

— Mă schimbam pentru ceai când camerista a venit la mine. Unul dintre grădinari tocmai alergase spre casă. El găsise.

Vocea i se înmuie. Poirot o luă de mâna cu înţelegere.

— Pricep. Destul! L-aţi văzut pe soţul dumneavoastră în după amiaza aceea?

— De la prânz nu. Eu mă dusesem până în sat după nişte timbre şi cred că el umbla prin împrejurimile vilei.

— Ca să împuşte ciori?

— Da, de obicei îşi ia puşca cu el şi am auzit una sau două împuşcături în depărtare.

— Unde este puşca acum?

— În hol, cred.

Ea l-a condus acolo şi a dat arma lui Poirot, care a examinat-o pe îndelete.

— Două focuri trase, după câte văd, zise el, în timp ce i-o dădea înapoi. Şi acum, doamnă, dacă aş putea vedea. Se opri cu delicateţe.

— Vă va conduce servitoarea, murmură ea, întorcând capul.

Chemată, servitoarea îl duse pe Poirot sus. Eu am rămas cu frumoasa şi nefericita femeie. Nu ştiam ce să fac, să vorbesc sau să tac. Am încercat două remarci generale la care ea a răspuns absentă, dar, după câteva minute, Poirot s-a întors.

— Vă mulţumesc pentru toată amabilitatea dumneavoastră, doamnă. Cred că nu trebuie să vă mai îngrijiţi de treaba asta. Apropo, ştiţi ceva de situaţia financiară a soţului dumneavoastră?

Ea dădu din cap că nu.

— Absolut nimic. Nu mă pricep câtuşi de puţin la afaceri.

— Da, deci nu ne puteţi da nici un clu în privinţa deciziei sale bruşte de a face o asigurare pe viaţă? Ştiu că n-o făcuse mai înainte.

— Suntem căsătoriţi doar de_un an şi ceva. Dar şi-a făcut asigurarea pentru că-l intrase în cap ideea fixă că nu va trăi mult. Avea o puternică presimţire că va muri. Cred că mai avusese o hemoragie şi ştia că o alta s-ar fi dovedit fatală. Eu am încercat să-l risipesc aceste temeri întunecate, dar fără succes. Şi uite, a avut dreptate!

Îi dădură lacrimile, îşi luă cu demnitate rămas bun de la noi. Poirot făcu un gest caracteristic în timp ce pleca.

— Eh bien, asta-l! Să ne întoarcem la Londra, prietene, se pare că nu-l nici un şoarece în această gaură. Şi totuşi.

— Totuşi ce?

— O uşoara discrepanţă, asta-l toţi Ai observat-o? Nu? Viaţa i plină de discrepanţe şi, în mod sigur, omul nu putea să se fi sinucis; nu există otravă care să-l umple gura cu sânge. Nu, nu, trebuie să mă resemnez cu faptul că toate lucrurile sunt clare şi încheiate. Dar cine este acesta?

Un tânăr se îndrepta spre noi. A trecut pe lângă noi, fără să facă vreun semn, dar am observat că nu arăta rău şi că avea o faţă foarte bronzată care vorbea despre viaţa într-o climă tropicală. Un grădinar care mătura frunzele se oprise o clipă din treaba lui şi Poirot alergă repede spre el.

— Spune-mi, te rog, cine e domnul acela? Îl cunoşti?

— Nu-mi amintesc numele lui, deşi l-am auzit. A lecuit aici o noapte săptămâna trecută. Era marţi.

— Repede, „mon ami”, să mergem după el.

Ne-am grăbit pe potecă după silueta care se îndepărta. Imaginea unei fiinţe în doliu pe terasa dinspre latura casei, prada noastră dădu colţul şi noi după el, aşa că am fost martori la întâlnire.

Doamna Maltravers se clătină pe picioare şi se albi la faţă.

— Tu, se minună ea. Credeam că eşti pe vapor, în drum spre Africa de Est.

— Am primit nişte veşti de la avocaţii mei care m-au reţinut, îi explică tânărul. Bătrânul meu unchi din Scoţia a murit pe neaşteptate şi mi-a lăsat nişte bani. În aceste circumstanţe m-am gândit că e mai bine să-mi contramandez plecarea. Apoi, am văzut ştirea asta proastă în ziar şi am venit aici să văd dacă pot să fac ceva. O să ai nevoie de cineva, poate, care să aibă grijă de lucruri pentru tine.

În acel moment şi-au dat seama de prezenţa noastră. Poirot făcu câţiva paşi înainte şi, cerându-şi multe scuze, explică că-şi uitase bastonul în hol. Nu prea încântată, cum mi s-a părut, doamna Maltravers făcu prezentările.

— Domnul Poirot, căpitanul Black.

Urmă o discuţie de câteva minute în cursul căreia Poirot află că sus-numitul căpitan Black stătea la hanul „Ancora”. Bastonul nefiind descoperit (ceea ce nu era de mirare), Poirot îşi ceru din nou scuze şi plecarăm.

Ne-am întors grăbiţi în sat şi Poirot se îndreptă spre han.

— Rămânem aici până când prietenul nostru, căpitanul, se reîntoarce, explică el. Ai observat c-am subliniat faptul că plecăm la Londra cu primul tren? Probabil te-ai gândit că vorbeam serios. Dar nu. Ai observat faţa doamnei Maltravers când l-a zărit pe acest tânăr Black? Ea a fost clar surprinsă şi el, eh bien, el era foarte devotat. Nu ţi s-a părut? Şi el a fost aici în noaptea de marţi, cu o zi înainte ca domnul Maltravers să fi murit. Trebuie să investigăm, Hastings, ce face căpitanul Black.

După o jumătate de oră ne-am văzut „prada” apropiin-du-se de han. Poirot ieşi, îl opri şi îl aduse pe dată sus, în camera pe care o închinase.

— Îi spuneam căpitanului Black despre misiunea care ne aduce aici, explică el. Înţelegeţi, monsieur le capitaine că sunt nerăbdător să aflu care era starea de spirit a domnului Maltravers, imediat înaintea morţii sale şi că, în acelaşi timp, nu vreau s-o deprim pe doamna Maltravers inutil, punându-l întrebări dureroase. Deci, aţi fost aici chiar

înaintea evenimentului şi puteţi să ne daţi foarte bine informaţii valoroase.

— Am să fac orice pot să vă ajut, răspunse tânărul soldat, dar mă tem că n-am observat nimic neobişnuit. Ştiţi, deşi Maltravers era un vechi prieten al părinţilor mei, eu nu-l cunoşteam foarte bine.

— Când aţi venit?

— Marţi după-amiază. Am plecat la Londra miercuri dimineaţă devreme pentru că vaporul meu ridica ancora pe la ora 12 Dar nişte veşti pe care le-am primit mi-au schimbat planurile, aşa cum cred că aţi auzit că i-am explicat doamnei Maltravers.

— Înţeleg că vă întorceaţi în Africa de Est.

— Da, sunt acolo încă de la război – mare ţară.

— Exact. Despre ce aţi discutat la cină marţi seara?

— O, nu ştiu. Obişnuitele subiecte. Maltravers m-a întrebat despre părinţii mei şi apoi am discutat despre datoriile de război germane; doamna Maltravers mi-a pus o mulţime de întrebări despre Africa de Est şi eu le-am spus vreo două glume şi cred că asta-l tot.

— Mulţumesc.

Poirot rămase tăcut pentru un moment, apoi spuse blând:

— Cu permisiunea dumneavoastră aş vrea să încerc un mic experiment. Mi-aţi spus tot ceea ce cunoaşte eul dumneavoastră conştient. Acum vreau să vă chestionez eul dumneavoastră inconştient.

— Psihanaliză sau ce? Întrebă Black, vizibil alarmat.

— O, nu, răspunse Poirot încurajator, uite cum e. Eu vă spun un cuvânt, dumneavoastră îmi spuneţi altul şi aşa mai departe. Primul cuvânt care vă trece prin caP. Începem?

— În regulă, zise Black încet. Dar părea stânjenit.

— Notează cuvintele, te rog, Hastings, spuse Poirot. Apoi îşi scoase din buzunar marele său ceas cu cadran de ridiche şi-l puse pe masă lângă el.

— Începem. Ziuă.

Urmă o pauză de o clipă şi apoi Black răspunse:

— Noapte/în vreme ce Poirot continua, răspunsurile veneau mai repede.

Nume, zise Poirot.

— Loc – Bernard – Shaw – Marţi -Cină – Călătorie – Vapor -Ţară – Uganda – Poveste -Lei – Puşcă pentru ciori – Fermă – împuşcătură – Sinucidere – Elefant – Colţi -Bani – Avocaţi îţi mulţumesc, căpitane Black. Poate îmi acorzi câteva minute după vreo jumătate de oră?

— Desigur.

Tânărul soldat îl privi curios şi-şi şterse fruntea în timp ce se ridica.

— Şi acum, Hastings, zise Poirot zâmbindu-mi, în timp ce închidea uşa în urma sa. Înţelegi totul, nu-l aşa?

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Lista aia de cuvinte nu-ţi spune nimic? Am parcurs-o din nou, dar am fost obligat să mă dau bătut.

— Am să te ajut. Încep prin a-ţi spune că Black a răspuns bine în limita timpului normal, fără pauze, aşa încât putem considera că nu are o conştiinţă vinovată de ascuns. „Zi” urmat de „noapte”, „loc” urmat de „nume” sunt asociaţii normale. Am început să lucrez cu „Bernard” ceea ce sugera numele doctorului de aici, peste care putea să nu fi dat. Evident că aşa a fost. După conversaţia noastră recentă, el mi-a spus „cină” la cuvântul meu „marţi”, dar „călătorie” şi „ţară” au fost urmate de „vapor” şi „Uganda”, arătând clar că importantă pentru el era călătoria în străinătate şi nu venirea aici. „Poveste” îi aminteşte de „lei” despre care povestise la cină. Am continuat cu „puşcă pentru ciori” şi el a răspuns cu un cuvânt cu totul neaşteptat -”fermă”. Când am spus „împuşcătură”, el răspunde deodată „sinucidere”. Asociaţia pare clară. Un om pe care-l cunoaşte se sinucide cu o puşcă undeva la o fermă. Aminteşte-ţi, de asemenea, că mintea îi este încă la poveştile pe care le-a spus la cină şi cred că vei fi de acord cu mine că n-o să fiu prea deplasat dacă-l chem pe căpitanul Black şi-l cer să repete povestea aceea cu sinuciderea pe care a spus-o la cină, marţi seara.

Black a fost destul de sincer în privinţa aceasta.

— Da, le-am spus o asemenea poveste când stau şi mă gândesc. Chap s-a împuşcat la o fermă acolo. A făcut-o cu o puşcă pentru ciori prin gură şi alicele au rămas în creier. Doctorii au fost foarte uimiţi – nu se vedea nimic în afară de puţin sânge pe buze. Şi ce-l cu asta?

— Ce are asta de-a face cu domnul Maltravers? Văd că nu ştii c-a fost găsit cu o astfel de puşcă lângă el.

— Vreţi să spuneţi că povestea mea i-a sugerat sinuciderea, dar e îngrozitor!

— Nu te amărî, ar fi făcut-o într-un fel sau altul. Bine, trebuie să vorbesc la telefon cu Londra.

Poirot avu o lungă conversaţie la telefon şi se întoarse gânditor. Plecă singur după-amiază şi abia la şapte seara a declarat că nu mai putea să amâne, că trebuie să-l spună tinerei văduve, îmi părea rău deja pentru ea, fără nici o rezervă. Să rămâi fără nici un ban şi să ştii că soţul s-a sinucis ca să-l asigure viitorul, era o povară prea greu de suportat pentru o femeie. Totuşi, nutream secreta speranţă că tânărul Black s-ar putea dovedi capabil s-o consoleze, după ce durerea ei ar fi trecut. Evident, el o admira enorm.

Întrevederea noastră cu doamna a fost dureroasă. A refuzat să creadă faptele pe care i le-a prezentat Poirot. Şi când s-a convins, în cele din urmă, a izbucnit într-un plâns amar. Examinarea cadavrului a confirmat bănuielile noastre. Lui Poirot îi părea foarte rău pentru biata doamnă, dar fusese angajat de compania de asigurări şi ce-ar fi putut face? În timp ce se pregătea să plece, îi spuse blând doamnei Maltravers:

— Doamnă, dintre toţi oamenii, dumneavoastră ştiţi că nu există morţi!

— Ce vreţi să spuneţi? Se fâstâci ea, ochii făcându-l-se mari.

— N-aţi luat parte niciodată la şedinţe de spiritism? Sunteţi un medium bun, doar ştiţi.

— Aşa mi s-a spus. Dar dumneavoastră nu credeţi în spiritism, sunt sigură!

— Doamnă, am văzut nişte lucruri stranii. Ştiţi că în sat se vorbeşte că această casă este bântuită de stafii?

Ea dădu din cap aprobator şi, în acel moment, servitoarea anunţă că cina era gata.

— Nu rămâneţi să gustaţi ceva?

Am acceptat cu plăcere şi am simţit că prezenţa noastră nu putea decât s-o distragă puţin ide la amărăciunile ei. Tocmai ne terminasem supa când se aiizi un ţipăt dincolo de uşă şi sunetul unei faianţe sparte. Am sărit în sus. Servitoarea apăru cu mâna pe inimă.

— Era un bărbat care stătea pe coridor. Poirot se repezi acolo şi se întoarse repede.

— Nu e nimeni acolo.

— Nu este, domnule? Zise servitoarea încet. O, m-a speriat!

— Dar de ce?

Îşi micşoră vocea, de-abia şopti.

— Mi s-a părut. Mi s-a părut că e stăpânul. Arăta ca el.

Am văzut-o pe doamna Maltravers tresărind speriată şi mintea îmi fugi la vechea supcistiţie despre sinucigaşii care nu-şi pot găsi odihna. Şi ea se gândea la asta, sunt sigur, căci un minut mai târziu îl prinse de braţ pe Poirot, ţipând.

— N-aţi auzit? Cele trei bătăi în fereastră? Aşa obişnuia să facă întotdeauna când trecea în jurul casei.

— Iedera, am strigat. A fost iedera care a lovit fereastra.

Dar un fel de teroare punea stăpânire pe noi toţi. Servitoarea era evident tulburată şi când masă s-a terminat, doamna Maltravers l-a implorat pe Poirot să nu plece imediat. Era clar îngrozită să rămână singură. Ne-am retras în camera pentru micul dejun. Vântul se înteţea şi urlă în jurul casei într-un fel fantomatic. De două ori uşa camerei se deschise, se dădu de perete încet şi, de fiecare dată, ea se agăţă de mine cu o privire îngrozită.

— A, ce, uşa asta e vrăjită? Strigă Poirot supărat, în cele din urmă. Se ridică şi o închise încă o dată, apoi răsuci cheia în broască. Am s-o închid, uite aşa!

— Nu fă asta, zise ea cu ochii speriaţi. Dacă se deschide chiar acum.

Şi chiar în momentul în care rostea cuvintele, imposibilul se întâmpla. Uşa încuiată se deschise încet. Eu nu puteam vedea coridorul, de unde stăteam, dar ea şi Poirot erau cu faţa spre el. Ea ţipă prelung şi se întoarse spre detectiv.

— L-ai văzut, acolo, pe coridor? Ţipă ea.

El o privi cu o faţă uimită, apoi clătină din cap.

— L-am văzuT. Pe soţul meu. Trebuie să-l fi văzut şi dumneata!

— Doamnă, n-am văzut nimic. Nu vă simţiţi bine. Sunteţi tulburată.

— Mă simt foarte bine, eu. O, Doamne!

Deodată, pe neaşteptate, lumina se micşoră şi se stinse. Din întuneric se auziră trei lovituri puternice. O puteam auzi pe doamna Maltravers gemând şi apoi. Am văzut!

Bărbatul, pe care-l văzusem sus întins pe pat, se afla acum în faţa noastră, înconjurat de o lumină slabă fantomatică. Avea sânge pe buze şi-şi ţinea mâna dreaptă ridicată, îndreptată spre ceva. Deodată, o lumină strălucitoare păru să iasă din ea. Ea trecu peste Poirot şi peste mine şi căzu pe doamna Maltravers. Am văzut Jaţa ei albă îngrozită şi încă ceva!

— Doamne, Poirot! Am strigat eu. Uită-te la mâna ei, la mâna ei dreaptă. E toată roşie!

Şi ochii ei se uitară la ea şi căzu grămadă pe duşumea.

— Sânge, striga isterică. Da, e sânge. Eu l-am omorât. Eu am făcut-o. El îmi arăta mie şi atunci am pus mâna pe trăgaci şi am apăsat. Scăpaţi-mă de el. Scăpaţi-mă! S-a reîntors!

Vocea i se transformă într-un gâlgâit.

— Lumină, spuse Poirot brusc. Lumina se aprinse ca prin farmec.

— Asta e, continuă el. Ai auzit, Hastings? Şi tu, Everett? O, apropo, acesta este domnul Everett, un om remarcabil în profesia lui de actor. I-am telefonat în după-amiaza aceasta. Machiajul lui e bun, nu-l aşa? Seamănă cu mortul şi cu o torţă de buzunar, plus fosforescenţa necesară a lăsat impresia dorită. Eu nu i-aş atinge mâna ei dreaptă, dacă aş fi în locul tău, Hastings. Are vopsea roşie care o^ face aşa. Când lumina s-a stins, ştii c-am luat-o de mină. Înţelegi. Apropo, nu trebuie să ne pierdem trenul. Înspectorul Japp e afară la fereastră. O noapte proastă, dar el a putut să-şi mai treacă timpul bătând din când în când în geam.

— Înţelegi? Continuă Poirot, în timp ce ne îndreptam în grabă prin vânt şi ploaie spre gară, era o mică discrepanţă. Doctorul părea să creadă că decedatul era un om de ştiinţă creştin şi cine i-ar fi putut imprima această idee decât doamna Maltravers? Dar nouă? Ea ni l-a prezentat ca aflându-se într-o stare de spirit plină de presimţiri negre despre sănătatea sa. Apoi, de ce a fost aşa de surprinsă neplăcut de reapariţia tinărului Black? Şi, în ultimul rând, deşi convenţiile cer ca o femeie să trebuiască să pretindă din decenţă că-şi jeleşte soţul, mi s-au părut exagerate pleoapele aşa de mult rujate! Nu le-ai observat, Hastings? Nu? Întotdeauna îţi spun, nu vezi nimic! Ei bine, asta a fost. Existau două posibilităţi: ori povestea lui Black i-a sugerat domnului Maltravers o metodă ingenioasă de a se sinucide, ori celălalt ascultător, soţia, a văzut o metodă la fel de ingenioasă de a comite o crimă. Am înclinat spre a doua variantă. Ca să se sinucidă în felul acela, el ar fi trebuit, probabil, să apese pe trăgaci cu degetul cel mare, sau aşa îmi imaginez. Acum, dacă Maltravers ar fi fost găsit fără o gheată, cu siguranţă am fi auzit aş. A de la cineva. Un detaliu ciudat ca acesta ar fi fost reţinut. Nu, cum îţi spun, înclinam să cred că era vorba de un caz de crimă, nu de sinucidere, dar mi-am dat seama că n-am nici cea mai mică dovadă în sprijinul teoriei mele. De aceea, elaborarea micii comedii pe care ai văzut-o jucată în seara aceasta.

— Chiar şi acum nu prea văd toate detaliile crimei, am zis eu.

— S-o luăm de la început. Iată o femeie abilă şi vicleană care, cunoscând dezastrul financiar al soţului ei şi obosită de bărbatul cu care se măritase numai pentru banii lui, îl convinge să facă o asigurare pe viaţă cu o sumă mare şi-apoi caută mijloacele de a-şi atinge scopul. O întâmplare i le oferă: ciudata poveste a tânărului soldat, în după-amiaza următoare, când domnul căpitan, aşa cum crede ea, este pe mare, ea şi soţul ei se plimbă pe lângă casă. „Ce poveste curioasă a fost aia de aseară!” spune ea. „Ar putea un bărbat să se împuşte în felul acesta? Arată-mi dacă e posibil!” Bietul prost îi arătă, îşi băgă ţeava puştii în gură. Ea sare la el şi pune degetul pe trăgaci râzându-l în nas. „Şi acum, domnule, spune ea cu răutate, dacă apăs pe trăgaci?” Şi-atunci. Şi atunci, Hastings, ea apăsă!

Apartamentul de la etajul al treilea – Al naibii! Spuse Pat.

Încruntându-se amarnic căuta repezită în bucăţica de mătase pe care o numea geantă de seară. Doi tineri şi o altă fată o priveau cu nerăbdare. Stăteau cu toţii în faţa uşii închise de la apartamentul Patriciei Garnett.

— N-are rost, spuse Pat. Nu-l aici. Şi acum ce ne facem?

— Uite ce înseamnă o viaţă fără cheie! Murmură Jimmy Faulkener.

Era un tânăr scund, lat în spate, cu ochi albaştri, binevoitori.

Pat se întoarse spre el supărată.

— Nu mai glumi, Jimmy. Treaba-l serioasă.

— Mai uită-te o dată Pat, spuse Donovan Bailey. Trebuie să fie pe acolo, pe undeva.

Avea o voce molcomă, plăcută, care se potrivea siluetei sale subţiri şi tenului lui brunet.

— Dar, ai luat-o cu tine? Spuse cealaltă fată, Mildred Hope.

— Bineînţeles că am luat-o. Cred că i-am dat-o unuia dintre voi doi. Se întoarse către bărbaţi acuzatoare: i-am spus lui Donovan s-o ia.

Dar nu avea să găsească un ţap ispăşitor aşa de uşor. Donovan a protestat ferm şi Jimmy i-a ţinut isonul.

— Te-am văzut cu ochii mei cum ai pus-o în geanta ta, spuse Jimmy.

— Ei bine, atunci, unul dintre voi mi-a pierdut-o când mi-aţi ridicat geanta. Am scăpat-o o dată sau de două ori.

— O dată sau de două ori! Comentă Donovan. Ţi-a căzut de cel puţin o duzină de ori, pe lângă faptul că ai lăsat-o pe unde s-a nimerit cu fiecare ocazie.

— Nu văd de ce naiba n-a căzut totul din ea în vremea asta, adăugă Jimmy.

— Problema este cum o să intrăm? Spuse Mildred. Era o fată sensibilă, care-şi vedea de treabă, dar nu atât de atractivă ca impulsivă şi certăreaţă Pat. Toţi patru se uitau dezarmaţi la uşa închisă.

— Portarul nu poate să ne ajute? Sugeră Jimmy. N-are o cheie care se potriveşte sau ceva de felul ăsta?

Pat negă. Erau numai două chei. Una era înăuntrul apartamentului, atârnata în bucătărie şi cealaltă a fost, sau trebuia să fie, în geanta blestemată.

— Dacă apartamentul ar fi fost măcar la parter, se vaită Pat, am fi putut sparge o fereastră sau ceva. Donovan, nu vrei să faci pe pungaşul, ce zici?

Donovan refuză ferm, dar politicos să facă pe pungaşul.

— Un apartament la etajul al patrulea este o adevărată încercare, spuse Jimmy.

— Dar scara de incendiu? Spuse Donovan.

— Nu există.

— Trebuie să fie, se amestecă Jimmy. O clădire înaltă de cinci etaje ar trebui să aibă o scară de incendiu.

— Probabil, făcu Pat. Dar orice-ar fi nu ne este de folos. Cum am să pătrund vreodată în apartamentul meu?

SFÂRŞIT